

# DEPREM

KIYAMETTEN SONRA

SELİM SAVAŞ KARAKAŞ

# **DEPREM**

**(KIYAMETTEN SONRA)**

**(Acımın sınırı yoktur!)**

**Selim Savaş Karakaş**

Bu romanda yaşanan bütün olaylar 27 Ağustos 2027 tarihinde merkez üssü Karbeyaz Denizi olan Richter ölçeğine göre 8.1 şiddetindeki Uluşehir depreminden sonra, ilk yarım saatlik zaman dilimi içerisinde gerçekleşmiştir.

Depremi ne zaman olacağını tahmin etmek mümkün değildir. Belki birazdan belki 5 yıl belki de 50 yıl sonra olabilir. Ben bu romanda hayali bir tarih olarak 27 Ağustos 2027'yi aldım. Elbette dileğim, hiç deprem olmamasıdır.

Amacım felaket tellallığı yapmak değildir. Amacım; coğrafi konum olarak bir deprem bölgesinde yaşadığımızı unutmamak ve kimseye de unutturmamaktır...

Yeni bir kıyamete gebe gelecek,

Bu kehanet değil, hakiki bir gerçek!

Zaman kavramı yaşanan olaylara göre değişkenlik gösterir; bazen su gibi akıp geçen zaman öyle bir an gelir ki geçmek bilmez, saniyeler saat, saatler gün olur...

Bu romanda geçen zaman, depremin hemen sonrasındaki ilk yarım saatlik zaman dilimidir ki bu tür felaketlerde hayati önem taşıyan, depremedelerin ölümle kalım arasındaki ince çizgi arasında sıkıştıkları anlardır.

En çok ölüm, deprem yaşanırken değil, maalesef deprem sonrasındaki ilk yarım saatlik zaman içerisinde gerçekleşmektedir. Uluşehir'de 8.1 şiddetinde bir deprem Marmara Denizinde mutlaka dev tsunami dalgaları da oluşturacaktır.

**Yer: Ankara**

**Tarih: 27 Ağustos 2027**

**Saat: 03.10.15**

Ankara, daha önceden böyle bir telefon trafiğini hiç yaşamamıştı. Gecenin bir yarısı çalan telefonlar susmak bilmiyor, açılana kadar çalmaya devam ediyordu. Bütün bakanların, milletvekillerinin, müsteşarların, yüksek rütbeli subayların, siyasi parti yönetim kadrosundaki kişilerin ev ışıkları eş zamanlı olarak birer ikişer yanmaya başladı. Gecenin yorgun kanatlarının altına giren koca şehir, üç beş dakika içinde sihirli bir el değmişçesine canlanmış, homurdanmıştı bile.

Her ağızdan hemen hemen aynı manalara gelen cümleler çıkıyordu. Sanki popüler bir şarkının en önemli nakaratıydı bu cümleler ve insanlar hep bir ağızdan söylemek zorundaydı bu nakaratı...

-Uluşehir’de deprem olmuş!

-Aman Allah’ım!

-Gerçekten mi?

-Cehenneme dönmüş her yer.

-Uluşehir, depreme teslim olmuş!

-21. yüzyılın en büyük felaketi.

-Karaçekmece, Bahçelikoyu, Mesken, tsunami dalgalarının altında kalmış.

-Kıyamet...

-...

Sağır sultan bile duymuştu depremi. “Kötü haber tez yayılır.” Atasözü geçerliliğini kanıtlar nitelikteydi. Aynı kötü haber daha önceki tarihlerde de yıldırım gibi yayılmıştı:

Mesela 1509’da yaşanan Uluşehir depremi, tarihi kaynaklarda “Küçük Kıyamet” olarak adlandırılmıştı.

En son 1766 yılında şehri cehenneme çeviren Karbeyaz Denizinin derinliğindeki canavar fay hattı, tam 251 yıl sonra, bunca yılın hıncıyla, ölüme susadığı için uyanmış ve yine yüz binlerce can almıştı... Deprem uzmanlarına göre bu tür fay hatları yaklaşık olarak 250 yılda bir kendisini göstermekteydi.

21 Ağustos 2027 tarihindeki ABD, Oregon ve Kuzey Carolina’da tam olarak izlenen Güneş tutulmasından altı gün sonra 27 Ağustos 2027 tarihinde sabaha karşı saat 03.02’de koptu kıyamet.

17 Ağustos Gölcük Depremi de 11 Ağustos 1999’daki güneş tutulmasından altı gün sonra oluşmuştu.

8.1 şiddetindeki deprem Uluşehir’in altını üstüne çevirdi. 14 milyon 500 bin civarında nüfusa sahip olan mega kent Uluşehir’in, aksiyon filmlerindeki uzaylıların yerle bir ettikleri şehirlerden

hiçbir farkı yoktu. Kumdan kaleler gibi yıkılan binlerce ev, iş yeri; ters yatmış, yanmaya başlamış araçlar; doğalgaz borularındaki patlamaların oluşturduğu yangınlar, paramparça olan yollar ve sokaklara dökülen, yaşayabilmek için çırpınan, bağıran, çağırışan, inleyen, ağlayan, yalvaran insanlar...

Karbeyaz Denizinde oluşan beş metreden büyük tsunami dalgaları, kıyıdan en az bir kilometre içeri doğru etkisini göstermiş, hayatı felç etmişti. Bu korkunç depremden kurtulanlar, ne yazık ki tsunami dalgalarından kurtulamamışlardı. Tsunami, ölüme aç olan koca gövdeli, dev mideli, ölüme doymak bilmeyen canavarlar gibi tüm canlıları yok ediyordu.

Karaçekmece, Bahçelikoyu, Fetih, Avcılar, Altıncıköy, Kolcular, Kaptanpaşa, Kuşburnu, Belediyelik, Çınarlı, Maviköy, Superisi, Çatalcı ilçelerinde kırk beş saniyelik deprem resmen ölüm kusmuştu...

Tam bir kıyamet provası...

Söylentiye göre ölü sayısı beş yüz binin üzerindeydi, milyonlarca yaralı vardı. Uluşehir Boğazı her iki taraftan da en az bir kilometre su altında kalmış, Fetih Köprüsü yıkılmış, üzerindeki yüzlerce araç boğazın serin sularına gömülmüştü... Karbeyaz Denizi'nde, binlerce cesedin oluşturduğu yüzen adalar da meydana gelmişti, cansız bedenlerin oluşturduğu adalar...

Türkiye'nin Cumhurbaşkanı Tarık Hasan Aydoğdu da hiç durmadan çalan telefonun sesiyle yatağından fırladı. Deprem, Ankara'da da etkisini göstermişti ama cumhurbaşkanımızın önemli ziyaretçileri vardı ve gecenin on ikisine kadar onlarla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Amerika Birleşik Devletleri başkanı, İngiltere Başbakanı, Fransa ve İtalya Başbakanları "İran'a savaş" konusunda Türkiye'yi ikna etme çabası içindeydiler. Elbette Türkiye olmadan İran'la savaşa girmek, bir bakıma intihar olurdu. Bütün büyük devletler biliyordu ki Ortadoğu'da tarihe yön veren tek ülke Türkiye idi. Türkiye olmadan savaşa girmeyi göze alamıyorlardı. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, komşu ve dost ülke olan İran'a savaşı kabul etmiyordu. Komşu ülkelerimizin hiç birinde her hangi bir savaş Türkiye'nin mantığında yoktu. Cumhurbaşkanımız da kesin bir dille, İran'a savaşı onaylamadığımızı ifade etti.

Amerika Birleşik Devleti başkanı savaşın kaçınılmaz olduğu konusunda teorilerini açıkladı. Hiç şüphesiz bunlar hiçten sebeplerdi.

Uzun ve yorucu geçti toplantılar, tartışmalar uzadıkça uzadı...

O nedenle yorgun yatmıştı yatağına cumhurbaşkanı. Hissedememişti sarsıntıyı...

"Hayırdır İnşallah." Diyerek açtı telefonu:

Arayan başbakandı:

-Sayın cumhurbaşkanım, felaket, felaket.

Başbakanın heyecanı, telefonun diğer ucundan cumhurbaşkanının kalbine kadar geldi.

-Başbakanım, sakın ol da anlat, ne oldu?

-Uluşehir'de deprem olmuş, Uluşehir'de kıyamet kopmuş, Richter ölçeğine göre 8.1 şiddetinde bir kıyamet.

-Aman Allah'ım. 8.1 şiddetinde?

-Evet, resmen kıyamet kopmuş.

Cumhurbaşkanının kanı durdu. Beyni, ağır bir darbe almış gibi bilincini kaybetti sanki, depremin şiddeti inanılacak gibi değildi.

-Ölü, yaralı sayısı hakkında bilgin var mı?

Başbakan üzgündü. Bir suç işlemiş gibi başını eğdi, ağlamamak için güç tutuyordu kendisini. Oturup çocuklar gibi hüngür hüngür ağlaması an meselesiydi.

-Oldukça fazla ölü olması bekleniyor.

-Mesela ne kadar, sayısal ifadesi nedir?

Başbakan konuşmadı, boğazında düğümlendi kelimler, kocaman yumak oldu takıldı kaldı orada, nefes almakta bile zorlandı. Sonra derin bir nefes alabilmek için bedenini ikna etmeye çalıştı, konuşmaya başladı, inanılmaz üzgündü:

-Beş yüz bin civarında ölü, milyonlarca yaralı olduğu söyleniyor.

Cumhurbaşkanı sendeledi yerinde, ayakta durmakta güçlük çekti, sanki kalp krizi geçirmişti. Ayakta daha fazla duramadı, yatağının bir köşesine ilişti. Derin derin nefes aldı. “Aman Allah’ım! Koca Uluşehir mahvolmuş.” Sonra güçlkle konuştu:

-Eyvah, eyvah, eyvah, eyvah ki ne eyvah... Peki tsunami? Tsunami beklentisi var mı?

-Dört, beş metre büyüklüğünde tsunami dalgaları olduğu söyleniyor... Tüm şehri yutmuş, asıl ölümler bu dev dalgadan sonra meydana gelmiş.

-Eyvah, eyvah...

En sevdiği varlığını kaybeden, hüznün ab-ı hayatını içmiş insanların ağıt yakarak ağlaması ve dizlerini dövmesi gibi cumhurbaşkanı da dövdü dizlerini. Sonra, ölü bir ses tonuyla sordu:

-Peki, kriz masası kuruldu mu?

-Kurulması için talimat verdim.

-Bir an önce hazırlıklara başlayın.

-Peki.

- Uluşehir’e gidecek misiniz?

-Şu an uçakların inebileceği hava alanı olmadığı söyleniyor. Bütün hava alanlarını, uçakları, dev tsunami dalgaları harabeye çevirmiş, hiç biri de kullanılacak durumda değilmiş...

-Genelkurmayla konuş, hemen helikopter ayarlasın. Askeri destek sağlansın.

-Peki.

-Ben de hemen çıkıyorum başbakanım.

Aslında cumhurbaşkanı, parmağını dahi oynatacak durumda değildi, halsizdi, bitkindi, inanılmaz bir göğüs ağrısı içindeydi ama yine de gitmeliydi, gitmek zorunda olduğunu düşünüyordu...

Başbakanlıkta bu felaket bomba etkisi yarattı, bir anda bütün bakanlar akın etti başbakanlığa. Gözler fal taşı gibi açılmıştı, iri iri...

Sadece Türkiye tarihinin değil sanki tüm Dünya tarihinin en büyük felaketiymi Uluşehir Depremi, ilk izlenimler onu gösteriyordu.

Acil yardım gerekiyordu.

Yüz binlerce insan evsiz kalacak, yüz binlerce insan yaralı olacaktı, enkaz altında kurtarılmayı bekleyen binlerce depremzede...

Bu kadar büyük bir felaket için yeteri kadar yardım götürülmesi oldukça zordur. Her şeyden önce insan gücüne ihtiyaç vardı. Başta Kızılay olmak üzere tüm yardım kuruluşları, dernekler hatta uluslararası yardım kuruluşları dahi acilen deprem bölgesine ulaşmalıydı. Deprem Kriz masasındaki yetkili kişiler ilk önce yardım konusunda hem fikir oldular.

Vakit kaybedilmemeliydi.

Telefonlar, belgegeçerler, e-postalar, bir fabrikanın üretim makineleri gibi aralıksız çalışmaya başladı.

Uluşehir'den gelen haberler maalesef korkunçtu: Ölümler, yangınlar, su baskınları, göçükler, dev dalgalar, milyonlarca yaralı, yıkılan milyonlarca ev...

Cumhurbaşkanımız da şoförünü arayıp hazır olmasını söyledi. Şoför beş dakika içinde kapıya gelip beklemeye başladı.

Cumhurbaşkanı, bir an önce üzerini değiştirip başbakanlığa bile uğramadan Uluşehir'e gitmek istiyordu. Gömleğini giyerken yorgun kalbi gücünden düşmeye başladı, kalbin atışları yavaşladı... Göğsünü parçalarcasına elleriyle tuttu, bir müddet sonra da atışlarını kesti kalp. Olduğu yere yığıla kaldı cumhurbaşkanı, göğsünü parmaklarıyla tutuyor, gömleği avuçlarında kırışıyordu. Cumhurbaşkanı'nın son nefesinde dudakları arasından bir kaç kelime çıktı:

“Uluşehir, ah Uluşehir...”

**Yer: Uluşehir İli - Karalar İlçesi**

**Tarih: 27 Ağustos 2027**

**Saat: 03:02:46**

**Kavaklı Apartmanı**

İnsanın bütün bedenini, pudralanmış gibi kirli bir beyaza kaplayan toz bulutu içerisinde kalıvermişti bütün apartman.

Toz bulutu, zifiri karanlık ve her nefes alışlarında genizleri yanan kişilerin korku dolu dakikaları başlamıştı artık...

Umudun mumu yanacak mı yoksa ebedi sönecek miydi?

Beton yapının her katından insanın içini acıtan feryatlar, inilti, bağırmalar, yalvarışlar yankılanıyordu kırık dökük duvarlar arasında. Ve bu yürek burkan feryatlar toz bulutunun içinden geceye sızıyor, adı cehennem olan bir mekâna dönüşüyordu her yer...

-Öldüm Allah'ım! Yandım Allah'ım! Diye bağıyordu boğuk sesiyle bir kişi.

-Anneciğim! Kolum koptu anneciğim! Bir çocuk feryadı dağılıyordu apartman boşluğuna.

“Annnnnneeeeeeee...”

-İmdaaaat! İmdaaaat!

-Kimse yok mu? Allah aşkına kimse yok mu bana yardım edecek?

-Bacağı betonun altında kaldı! Yardım edin n' olur! İmdaaaaaaat!

-...

Korkunç bir savaşta, düşmanın acımasız, kan kusan füzeleriyle ağır yara almış binalar gibiydi apartman, bin yerinden yamalı bir yorgana dönmüştü sanki...

Her canlı, can derdindeydi.

Depremzedeler, bir bilinmezlik ülkesinin kapısından iteleyivermişlerdi içeri, elbette tatlı bir uykunun, yorgun düşlerin çöl açan çileli yollarından beyaz kefeneye sarılacak bedenlerin sayısı, tahmin edilemezdi.

Doğada asi bir çınar gibi duran apartmanlar, 8.1 şiddetindeki kıyametin ezici gücü karşısında mağlup olmaya mahkumdular.

Yazık!

Hem de çok yazık!

Bu kıyamet sonrası, bir küçük kız çocuğunun sesi bütün sesleri bastırarak babanın kulağına kadar geldi:

-Baba! Babacığım!

Evet, kendi kızının sesi. Bu sesle sanki yeniden doğdu baba, üzerindeki deprem sersemliğini



attı hemen.

-Efendim kızım! Buradayım kızım!

Küçük kız, babasının sesinin bu kadar büyüklü, bu kadar güzel olduğunu daha önce hiç düşünmemişti muhakkak.

-Babacığım, yanıma gelsene, babacığım.

Baba hiç tereddütsüz:

-Geliyorum yavrum.

-Annem nerede baba?

-...

-Annemi görüyor musun baba?

-Hayır kızım.

-Babacığım çok korkuyorum.

-Korkma kızım, geliyorum yavrum.

-Kayıyorum babacığım, neden kayıyorum?

Kırk beş saniye sürdü kıyamet, tam kırk beş saniye. Bu zaman dilimi sahil kenarında soğuk içeceğini yudumlarken güneşlenen tatilciler için hiçbir anlam ifade etmez fakat bu depremi yaşayan insanlarımız için kırk beş saniye hiçbir kelime ile tarif edilemez.

Kırk beş saniye; her saniyesi bir yıl olan koca bir ömür sanki.

Kırk beş saniye; kalp atışlarının ritmini bozduğu, hiçbir insanın yaşamak istemediği an silsilesi; koca bir kâbus, belalı bir düşman, cehenneme açılan kapı...

On bir katlı apartman kırk beş saniye boyunca beşik gibi sallandı; ilk önce sola sonra sağa gitti, geldi. Duvarda asılı tablolar, aynalar, pencere camları, ev eşyaları zemine düştü, parçalandı...

Sarsıntı esnasında apartmanın sağ temeli çöktü.

Beton yapı, ayakta kalmasını sağlayan en önemli desteklerinden birini kaybedince ister istemez sağa doğru eğildi; sanki apartman iki koltuk değneği ile yürümeye çalışan özürlü bir insandı ve sağ koltuk değneği elinden alınmıştı...

Koltuk değneğini kaybeden apartmanın sağa eğilmesiyle en alttan en üste kadar koyu sarı rengindeki sağ duvar çatlamış ve hatta duvarda kalın yarıklar oluşmuştu.

Ağır darbe alan sağ duvar fazla dayanamamış, birkaç saniye içinde apartmanın geniş gövdesinden kopup büyük bir gürültü ile toz bulutu içerisinde aşağıya düşmüştü.

Sağ duvarı yok olan apartmanın rüzgâra açılan bütün dairelerinden aşağıya doğru sandalyeler, masalar, televizyonlar, çamaşırlar... uçmaya başlamıştı ki apartmanın dokuzuncu katında duvarın çökmesiyle ortaya çıkan paslı demirlerinden birine sıkı sıkı tutunan küçük bir kız çocuğunun feryadı duyuldu:

-Babaaaaaa! Babaaaaaaa! Yetiş babacığımmm!

Kız çocuğunun tutunduğu paslı demir yamuk yumuktu ve kız çocuğu bu demirin tam orta

kısımından tutunmuştu.

Ünlü Pizza Kulesi gibi eğimli olan apartmanın sağ duvarının çökmesiyle çocuk, aşağıya doğru kaymış, yere düşmemek için demire tutunmayı da başarmıştı. Boşlukta sallanıyordu küçük beden.

-Babaaaa! Yardım et babaaaa!

Kız çocuğunun yüreği, şüphesiz, heyecanın ve korkunun merkeziydi şu an, kalp atışları tarifsiz...

-Geldim kızım, geldim yavrum, dayan aşkım...

-Çabuk baba, n'olursun çabuk!

Baba büyük bir telaş içinde, eğimli zeminden aşağıya düşmeden, kızını kurtarmanın yolunu arıyordu. Aslında ölüm umurunda bile değildi, ama kendi ölürse kızı da asılı kaldığı yerden kayacaktı aşağıya.

Hata yapmamalıydı.

Nasıl kurtarmalıydı yavrusunu?

Hiç düşünmeden oturduğu yerden, göğsünü eğimli zemine vererek uzandı.

Küçük bir duvar parçası kalıntısını hedef almıştı kendisine.

“İnşallah sağlamdır, İnşallah sağlamdır.” Dedi içinden “Allah’ım İnşallah sağlamdır.”

Kendisini bıraktı eğime, biraz kayıp tutundu duvar kalıntısından. Sağlamdı kalıntı, en azından kendi ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam...

-Geldim kızım, sabret, dayan kızım, canım...

Gözleri ışıldadı kızın, bir umut yıldızı gelip yerleşiverdi dünyalar güzeli gözlerine

-Tamam babacığım.

Her ikisi de kan ter içindeydi.

Her ikisinin kalbi de ritmini kaybetmişti.

-Kurtaracağım yavrum, kurtaracağım seni...

Duvar kalıntısından sağ eliyle tutunarak sol elini kızına doğru uzattı. Kızının kolundan tutacaktı.

Baba, aşağıya kaymamak için büyük çaba harcıyordu. Sıkı sıkı tutunduğu duvar parçasının kenarları parmaklarını parçalıyor hatta kanlar içinde bırakıyordu...

Sıktı dişini baba.

Biliyordu ki kızında da artık güç kalmamıştı. Onun durumu kendisine göre daha vahimdi. Paslı demire tutunan kız çocuğunda gözyaşları sel olmuş, serin esen deniz esintisine karışıp bir kor gibi aşağıya çakılıyordu, iri iri, pıt pıt düşüyordu parçalanmış eşyalara, beton yığınlarına.

Kolları, gittikçe ağırlaşan bedenini taşıyamayacak durumdaydı artık. Parmakları demirle bütünleşmiş olmasına rağmen, bileklerindeki yorgunluk ışığı sönmek üzere olan bir mum gibi tükeniyor, ışığını kaybediyor ve yavaş yavaş kayıyordu demirden...

Çocuk parkındaki sıralı demirlerin olduğu oyuncakta, bir maymun cambazlığında, sıralı demirlere tutuna tutuna sallandığı gibi değildi durumu. Babası, boyu uzasın diye, kızını, bu oyun aletine çok getirmişti. Belki de bu kadar dayanabilmesinin sebebi oyun parkında yapmış olduğu

demirden demire tutunarak atlama alıştırılmalarıydı. Hayatta öğrenilen her şey, gelecekte yaşanılacak olayların aydınlık rehberi değil miydi?

Fakat küçük kızın gücü kalmamıştı.

-Babacığım, babacığım kurtar beni. Ölmek istemiyorum babacığım.

“Canım, günahsız meleğim, ölmeyeceksin!”

Babanın yüreği alev alev yanıyordu, dağılıyordu, beyni zonkluyordu...

Bütün dikkatini kızına odakladı, bir kartalın avına odaklanması gibi... Tutmalıydı kızını kolundan, kurtarmalıydı onu.

Kızının korku dolu gözlerine baktı baba, eridi yüreği. Sevgi dolu, merhamet dolu, umut dolu baktı baba, kızının gözlerine.

“Yavrum, canım kızım, kurtaracağım seni, şu ana kadar yaşadığım bütün mutluluklarımın kaynağı sensin, bana bu güzel mutlulukları yaşattığın için çok teşekkür ederim kızım, canım, bitanem, kurtaracağım seni...”

Parmaklarındaki acıyı duymuyordu bile.

Son bir hamle ile uzandı kızına...

Bütün dikkati, şuuru, umuduyla uzandı kızına.

Bütün gücüyle uzandı.

Zaman durdu. Zaman öylece asılı kaldı küçük kızı gibi bir boşlukta, etrafındaki her şey silindi, sesler kesildi. Ne bağrışmalar, ağlaşmalar; ne feryatlar yardım çığlıkları...

Tek bir hedef vardı bütün bedeninde babanın, gözlerinde, beyininde; kızının kolu, tutmak zorunda olduğu kızının yorgun kollarından biri.

Baba, bir şimşek gibi uzandı kızına.

Kahretsin!

Olmamalıydı.

Şimdi sırası mıydı?

Yine sallandı apartman...

**Yer: Ceylankesir İli**

**Tarih:27 Ağustos 2027**

**Saat: 03:02:46**

**Lalezar Apartmanı**

Uluşehir’de olduğu gibi enkaz yığınydı her yer.

Hayatımız, binlerce yıl önce oluşmuş fay hatlarının hemen üzerinde kuruluydu. Gelişi güzel ve araştırılmadan inşa edilen yuvalarımızın, bu kırık yeraltı tabakalarının birden bire çökmesiyle cehenneme dönmesi kaçınılmaz bir sondu.

Çökükler bir şerit halinde uzanmış, önünde ne varsa yakıp yıkmıştı; yollar ikiye bölünmüş, köprüleri, evleri, iş yerlerini yerle bir etmişti deprem.

Pek çok apartman gibi dört katlı Lalezar Apartmanı da yerle bir olmuştu.

Birinci katta yaşayan üç kişilik çekirdek ailenin tamamı enkaz altında can vermişti. Depremın ilk saniyelerinde yerle bir olan apartmandaki bu aile on beş gün önce bütün yatırımlarını kaldıkları daireyi satın almak için kullanmışlardı.

Ah ne yazık ki evi değil sanki ölümü satın almışlardı, hazin bir ölümü...

İkinci katta ikamet eden Hakan Bey ve ailesi, bu apartmanın belki de en şanslılarıydı çünkü deprem gecesinden bir gün önce memleketlerine gitmişlerdi. Hakan beyin kayınvalidesi, sabah namazını kıldıktan sonra merdivenden düşüp bacağını kırmış, başını da bir taşa çarpmıştı.

Aslında Hakan beyin böyle basit bir mesele için yollara düşmek gibi bir niyeti hiç yoktu ama eşi Leyla Hanım çok ısrar etmişti:

-N’olursun gidelim Hakan.

-Ne gereği var karıcığım?

-Annemi çok merak ediyorum.

-Telefonda konuştun işte, iyiymiş...

-Lütfen kocacığım, gidelim...

Eşinin ısrarına fazla dayanamamış ve “Her işte bir hayır vardır.” Diyerek gitmeyi kabullenmişti. Üç çocuğu vardı Hakan beyin ve tüm aile deprem gecesinde evde değildi.

Üçüncü katta ise tek başına kalan yaşlı bir teyze vardı ve kırk beş saniyelik ölümcül depremde kalp krizi geçirmişti. Hayata gözlerini yumarken vefasız evlatlarını düşünmüş ve hatta onlara hakkını helal edip etmeme ikilemine bile düşmüştü. Yılda bir kez bile olsa gelmeyen, halini hatırını sormayan vefasız evlatlarının hayalini kucaklayarak son nefesini vermişti.

Nedense insanoğlu, sevdiklerinin kıymetini, kaybettikten sonra anlıyor.

Dördüncü katta ise beş kişilik bir aile yaşıyordu. Gece bekçisi olan Hikmet Bey işyerindeydi.

Kocası evde olmadığı için Sevcan Hanım, çocuklarıyla aynı oda içerisinde yatmayı alışkanlık haline getirmişti. Üç yaşındaki kızı Ayşe kucağında uyuyordu, altı yaşındaki oğlu Mehmet ve sekiz yaşındaki oğlu Ali ise hemen yarım metre kadar ilerideki yer yatağında yatıyorlardı.

Deprem uzun kış uykusundan uyanıp kiniyle, nefretiyle, öfkesiyle kendisini hissettirdiği an Sevcan Hanım inanılmaz bir çeviklikle çocuklarını kapıldığı gibi evin kendince en güvenli yeri olan banyo küvetine geçmişti. Çocuklarını, bir anne kuş gibi koltuğunun altına alıp başlarını iyice aşağıya doğru gömmüştü.

Geçmek bilmeyen kırk beş saniye içinde çocuklar da, kendisi de tüm şehir gibi zangır zangır titremişlerdi. Duvarda asılı duran boy aynası beton zemine düşüp bin bir parçaya dağılmış, diş macunları, diş fırçaları, Hikmet Bey'in tıraş takımı, kokulu sabunlar bir o duvara bir bu duvara çarpıp çarpıp durmuştu. Çamaşır makinesi yerinde hiç durmamış, her saniye büyük gürültüyle bir ileri gitmiş bir geri gelmişti. Tavandaki ampul de şebekeye bağlı olduğu kısa elektrik telleri ile birlikte, dalgalı bir denizin ortasında kalmış savunmasız bir tekne gibi bir sağa bir sola yalpalamış; ampul, yüksek voltajın etkisiyle güneş gibi yanıp, kor gibi ışık huzmeleri çıkartarak patlamıştı.

Dört yürek, aynı korku ve endişe içinde kıyametin geçmesini beklemişlerdi.

-Ne oluyor anne?

-Deprem oluyor oğlum.

-Çok uzun sürdü anne

-Şimdi geçer oğlum.

Tavan, toz yağmuru altında büyük bir gürültüyle, hareket eden çamaşır makinesinin üstüne boydan boya çöktü. Bir çığlık attı Sevcan Hanım, daha da korktu çocuklar, ağlamaya başladılar.

Küvetin içine kafalarını iyice gömmemiş olsalardı tavan dördünün de başlarını parçalardı.

Apartman, komple enkaz haline dönüşmüş, kumdan kaleler gibi olduğu yere çöküvermişti. Sanki inşa edilirken hiç demir kullanılmamıştı.

Tavan, çamaşır makinesini ezemediği için zemine bir metreye yakın bir mesafede kaldı.

Çöken tavanın bir ucu çamaşır makinesinin üzerinde, diğer ucu ise küvetin üzerinden teğet geçip karşı duvara sıkıştı. Küvetin içinde dört can...

Bir karabasan gibi çöken beton yığını bir metre kadar kaydı aşağıya.

Banyo, zifiri karanlığın içinde, çocuk çadırlarından daha dar bir alana sahip konumdaydı.

Sevcan Hanım, başını hafiften kaldırdı, kafası tavana çarptı. Deprem sırasında içinden bildiği bütün duaları okurken üstlerine çöken tavanın farkına varamamıştı.

“Çocuklarım!” dedi içinden.

Üç çocuğu da köşeye sıkıştırılmış ceylanlar gibi ürkek, korkak bir eda ile annelerine sarıldılar. Küçük kızı Ayşe ağlamaya başlamıştı ki:

-Ağlama yavrum, dedi Sevcan Hanım, “Ağlama kızım, deprem nihayet bitti.”

Göz gözü görmeyen karanlıkta Sevcan Hanım, bütün çocuklarını elleriyle kontrol etti. Herhangi bir yaralanma, kanama yoktu çocuklarında.

-Çok şükür Rabbim!

Ölüm kusan kıyamet saniyelerini hiçbir yara bere almadan atlatmışlardı fakat ana su borusu patlamış ve fişkirircasına akan su küveti yarılamıştı bile.

Belden aşağı suyun içinde kalmışlardı.

Sevcan Hanım, küvetle çöken tavan arasından el yordamıyla ilk önce çocuklarını çıkardı. En büyük oğlu Ali, kardeşlerinin elini asla bırakmadı ve hemen çamaşır makinesinin dibine çöktüler. Zaten ayakta durmak için bellerini bükmeleri gerekiyordu, sadece Ayşe normal bir şekilde ayakta kalabiliyordu. Ayşe'nin boyu kadardı mekân...

Çocuklarından sonra anne de sıkıştığı yerden çıkmaya çalıştı. Maalesef kendisinin geçebileceği kadar bir boşluk yoktu.

Ne yapmalıydı şimdi?

İnsanın en korkulu rüyalarından birini daha yaşıyordu Sevcan Hanım. Dar ve zifiri karanlık bir alanda hapsedilmek... Allah'ım ne kötü bir şey...

Kusursuz bir tasarım ve her ortama uyabilen uzuvlarla donatılmıştı insanoğlu. Gözler, bir müddet sonra karanlığa da alışıyor, zifiri karanlığa bile...

Çocuklar, annelerinin bulunduğu yerden çıkamayışını karartı halinde izliyordu. Gözler karanlığa alışmıştı ama korkuyu da yudum yudum emiyordu sinesine doğru.

Ayşe var gücüyle ağlamaya başladı, yeri göğü yırtarcasına ağlıyordu Ayşe. Mehmet de ağlamaya başladı...

-Anneeeee! Anneeeee!

-Ağlamayın çocuklar, ağlayacak bir şey yok.

Sevgi doluydu ses tonu, yumuşacıktı.

Ali de ağlamamak için güç tutuyordu kendisini. O, ağlamamalıydı, güçlü olmak zorundaydı, ağabeydi Ali. Olgun bir adamı, küçücük bedenine yerleştirivermişti, annesine bu haliyle sordu:

-Anne, çıkamıyor musun?

Kadın aklında suallerle, gayet sakin bir şekilde:

-Çıkarım oğlum, merak etme sen, dedi.

-Yardım ister misin anne?

-Yok oğlum, çok teşekkür ederim. Biraz düşüneyim bir yol bulurum elbet. Sen kardeşlerine bak, tamam mı güzel oğlu.

-Peki anneciğim.

Aslında Sevcan Hanım da hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Bir çıkmazdaydı işte. Ne yapmalıydı, bilmiyordu.

Su, kırılan borudan o kadar hızlı akıyordu ki, küvetten taşmaya başlamıştı. Üstelik küvetten sızan su çocukların bulunduğu yere de ulaşmıştı...

“Küvetten çıkmalıyım ama nasıl?”

Çaresizdi kadın.

Tekrar sıkıştığı, bir bakıma tutsak kaldığı yerden çıkmak için yeltendi, başını yan çevirerek

dışarı çıkardı, bedeninin buradan geçmesi mümkün değildi. Bir an önce buradan kurtulup çocuklarının yanına geçmeyi istiyordu...

Bir ışık yandı beyninde.

“Çekiç!”

Öğleden sonra saat iki gibi, banyodaki aynanın gevşeyen çivisini sıkılaştırmak için çekici kullanmış sonra da bu çekici gelişi güzel, çamaşır makinesinin üzerine bırakıvermişti.

Yüzü güldü Sevcan hanımın, daha canlı çıktı ses tonu.

-Ali, oğlum, bak bakalım yanında çekiç var mı? Çamaşır makinesinin üzerine bırakmıştım oradan düşse nereye düşebilir? Elinle orayı burayı bir yokla bakalım.

-Tamam anneciğim.

-Anne, yanıma gelsene, dedi Ayşe.”Korkuyorum.”

-Geleceğim kızım, hem korkma, korkacak ne var ki?

Ali, zemini, elleriyle yoklamaya başladı. Kırılan ayna parçalarından biri battı sağ avucunun tam ortasına. Canı yandı ama sıktı dişini, durumu hiç çaktırmadı annesine.

-Bulamadın mı oğlum?

-Bakıyorum annecim.

Emekleyerek, ellerini yerde sürüye sürüye arıyordu çekici Ali, sevinçle:

-Buldum anne! Diye bağırdı.

Sevcan hanım da çok sevindi.

-Aferin aslan oğluma.

Ali, ıslak çekici alıp annesine verdi.

Altın bulmuş gibi sevinen Sevcan Hanım, içinde sıkışıp kaldığı küvetin bir kısmını kırmayı düşünüyordu, en azından kendisinin geçebileceği kadar... Hesaplı davranmalıydı kadın, ufak bir sarsıntı belki de sonları olabilirdi.

Susmak bilmeyen su sesinden rahatsız olmaya da başlamıştı kadın. “Suyu hala neden kesmediler? Belediye şu ana kadar suyu kesmiş olmalıydı...”

Ama hala akıyordu su.

Küvetin kenarına, yavaş yavaş çekici indirmeye başladı. Kendisinin geçebileceği kadar kırdı küveti. Yeterli olduğunu düşünüp sıkıştığı yerden çıkmaya çalıştı, küvetin kırılan kısmı karnını kesti, kanla su buluştu hemen, Kızıl kızıl oldu su...

Yarım metre kadar ilerisindeki çocuklarına doğru uzandı. Aynı havayı teneffüs etmelerine rağmen Sevcan Hanım çocuklarından sanki bin yıldır ayrıymış gibi hissetti kendisini. Her bir çocuğunu ayrı ayrı kucakladı, öptü...

-Canım kızım, canım oğlum, bitanem benim, Ali'm, nasılsınız? Canlarım benim.

-İyiyiz, dedi Ali.

-Ben de iyiyim, dedi Mehmet.

Ayşe'ye döndü Sevcan Hanım:

-Sen nasılsın kızım?

Gülümsedi Ayşe

-İyiyim anneciğim, dedi.

-Senin gülümsemene ölürüm, yavrum benim, diyerek sarıldı kızına anne.

Su, hala akmaya devam ediyordu.

Sevcan hanım, biraz önceki sıkıştığı yerden bir metre kadar daha geniş alana çıktığı için değil çocuklarının hemen yanı başında olduğu için sevinçliydi.

Su, henüz kendisine bir çıkış kapısı bulamamış olmalıydı çünkü hala birikmeye devam ediyordu. Dört bir yanı beton bloklarla çevrelenmiş gibiydi...

Ama her şeye rağmen aile mutluydu ve bütün dünyaları, küçük bir kutu gibi olan ve devamlı su alan bu mekândı. Artık dışarıdan yardım gelene kadar burada bekleyeceklerdi.

İslanmışlardı ama şikâyetçi değillerdi, beraberdiler, sağlıları yerindeydi hepsinin de.

Bir de şu su artık akmasaydı, kesilmiş olsaydı...

-Anne fark ettin mi? Su, burada da birikiyor gibi, anne, neden su akıp gitmiyor?

-Ben de bilmiyorum oğlum.

-Anneciğim boğulacak mıyız?

-Yok oğlum, boğulmayız.

Yeni bir felakete gebeydi gelecek...



**Yer: Dirsehan İli- Yemlik İlçesi**

**Saat: 03:02:46**

**Tarih: 27 Ağustos 2027**

**Çiçekli Apartmanı**

Genç kız da derin bir uykunun anne şefkatinde yakalanmıştı depreme, kâbus olmuştu gece, hatta cehennemin bel kemiği...

Korkudan dağ gibi büyümüş gözlerini açtığında, şaşkınlığın en can alıcı perdesinde ne yapacağını bilmeyen, yaralı, minik bir serçe gibi savunmasız bulmuştu kendisini.

Un gibi saçılan tozların içinde, üzerindeki ezici ağırlığın varlığını hissetmişti ilk önce, sonra uzuvlarının kendisinin değıllermiş gibi isteklerine karşılık vermediklerine şahit olmuştu. Apartmanın boğucu atmosferi içinde çığlıklar feryatlar kulağını delmişti. Aralıksız ve birbirine karışan feryat figanlar, bir kedinin yalvarırcasına miyavlaması, dışarıdan sokak köpeklerinin havlaması, araba alarmları...

Kendisi de var gücüyle bağırarak, annesine seslenmek istiyordu ama nefes almakta dahi zorlandığı için bunu başaramıyordu.

Genç kız, gözleri karanlığa alışınca duvarların bir ağaç dalı gibi kırılmış olduklarını gördü. Duvarlardan demirler fırlamış, beton yığınları odasını doldurmuştu. Odasındaki bütün eşyaları oraya buraya saçılmış...

Yüz üstü yatıyordu...

Alt katlarındaki komşuları Nilay Hanım'ın altı aylık bebeğinin ağlaması, tüm seslerin üzerindeydi, çatlarcasına ağlıyordu bebek... Bu sesle biraz olsun kendine gelebildi genç kız, daha da berrak çalışmaya başladı beyni... Üzerindeki ağırlık, bütün bedenini acılar içine sürüklüyor ve hatta saniye saniye gerilen bir kelepçe gibi iyice eziyordu nazik bedenini.

Göğsünün hemen üzerine elbise dolabı devrilmiş, onun üzerini de duvardan, tavandan kopan beton molozları doldurmuştu.

Boğazının hemen altından, ayaklarına kadar kaplayan dolabın bir bakıma eli kolu bağlı bir mahkûmu olmuştu.

Dolabı, sanki bir işkence aletine dönmüş, titreyen bedenini acımasızca, insafsızca sıktıkça sıkıyordu.

Bu şartlar altında hareket etmesi mümkün değildi ve genç kız bunun da farkındaydı.

“Allah'ım, işte bunun adı çaresizlik!”

Aklında gizli kalan bir kaza sahnesi geldi, tozlu kirpiğinin hemen üzerine oturdu: Kaldırımında yürürken şahit olmuştu olaya; direksiyon hâkimiyetini kaybeden bir sürücünün kullandığı kamyonet, hemen beş metre kadar ilerisinde yürüyen yayanın üzerine devrilmişti. Yayanın sadece başı dışarıda kalmış diğer bütün bedeni kamyonetin altında ezilmişti. Ne kadar çok üzölmüştü bu olaya. Şu anki

kendi durumu da o yayadan pek farklı değildi.

Bir bahar sabahı, bütün umutlarını sol yanına alıp, kırlarda dolaşabilmek için neler vermezdi şimdi. Kuş cıvıltısına karışan şarkılar söyleyerek dolaşabilmek...

“Yürümek, yürüyebilmek ne güzel bir nimetmiş meğer.”

Nişanlısı Yusuf’la birlikte el ele, kol kola, ileride kuracakları yuvalarını konuşarak, gelecek üzerine planlar yaparak çocuklar gibi yürümek, koşmak, oynamak istiyordu.

Ayakta durabilmenin, bir adım atabilmenin ne kadar kıymetli olduğunu, üzerine bir kâbus gibi çöken kendi dolabının ve beton yığınlarının altında öğreniyordu.

Camı ağzından çıkacak gibi oluyordu.

Sanki ölümün en ucuydu şu an içinde bulunduğu çaresizlik.

Baldırları, bacakları, karnı, göğüs kemikleri, kolları öyle acılar içindeydi ki kelimelerle tarif edilemez.

Derin derin nefes alması da mümkün değildi. Gittikçe ağırlaşan üzerindeki ağırlık göğüs kemiklerine baskı yapıyor ve her nefes alışında parçalıyordu ciğerlerini. Nefes alıp vermekten de korkmaya başlamıştı.

Yüzünün hemen üzerinde bıçak gibi bir nesnenin parlayan ucu dikkatini çekti. Bir buçuk metre kadar üzerindeydi bu nesne ve sivri olan ucu tam da yüzünün olduğu yöne çevrilmişti.

Her gün karşısında şarkılar söyleyerek saatlerce süslendiği aynası geldi usuna. Duvar bir ağaç dalı gibi kırılıp öne doğru eğilince aynası da kırılmış olmalıydı. Evet, duvarda asılı olan aynası kırılmış fakat bir parça cam ayna çerçevesinden kopmamış ve her an kopabilecek vaziyette aşağı doğru sarkık duruyordu.

Alt komşularının bebeği hala ağlıyordu. Bebek, susmadığına göre anne ve babası ölmüş olmalıydı. Ebeveynlerden biri yaşıyor olsaydı; muhakkak gider, bebeğini kucağına alır, okşar, sever onu ve sustururdu...

Ağlama sesi arasında kısık ve ince bir ses duydu genç kız. Sarkan ayna parçasından ayırdı dikkatini.

-Kızım...

İrkildi birden.

“Anne!”

Yüreği bir umut cenneti oldu.

-Kızım, neredesin?

Genç kız, annesini bu sesiyle ölü toprağını attı üzerinden. Kurtulacaktı, annesi onu kurtarmaya gelmişti.

Göğsünün üzerindeki ağırlık konuşmasına mani oluyordu, konuşamıyordu ama hasta inlemesine benzer bir ses çıkardı; ameliyattan sonra hastalarda görülen inleme sesi gibi...

-Kızım, yavrum. Nasılsın canım?

Zeminde paramparça olan eşyalar, iri iri beton parçaları, cam kırıkları...

Kızından gelen inilti sesi, kızının hayatta olduğunun imiydi, bu ses ana yüreğine yeni bir güç vermişti.

Sürüne sürüne kızına doğru ilerliyordu anne.

Kopan sağ bacağını ve bacağından akan al kanları düşünmüyordu bile.

Tahminince yarım metre kadar mesafe vardı kızıyla arasında ama ortada tepecik oluşturmuş beton enkazı yer alıyordu. Bütün bedeni terden, kandan sıırılsıklam olmuştu...

Kopan bacağını yatak odasının çöken sol duvarının altında bırakmıştı anne. Bedenindeki bütün kan tükenmeden kızını görebilme arzusuyla yanıyordu anne, ona dokunmak, öpmek...

Doğum gününü hatırladı kızının. İlk kucağına alışını...

“Allah’ım bu ne güzel bir bebek, Rabbim şükürler olsun...”

Koklamış, öpmüş; yumuş yumuş gözlerine, pamuk ellerine, ayaklarına bakmış, dayanamayıp onları da öpmüştü. Şu an duvar altında cansız bedeni duran kocası Salih Bey kızını ilk gördüğünde onu hemen kucağına alıp “Canım kızım, hoş geldin dünyamıza” diyerek sevincini nasıl da haykırmıştı. O da öpmüş, koklamıştı cennet kokulu kızlarını. Bebekler, cennet kokar derler, mis gibi cennet...

Emeklemesini, ilk adımını, ilk konuşmasını daha dün gibi hatırlıyordu anne:

-KIZIM, Özlem’im benim.

Şimdi bu hayat serüveni burada son mu bulacaktı?

Henüz baharındaydı genç kız, kışı bile görmemişti.

“Ölüm hiç sana yakışır mı kızım? Ben öleyim de sana bir şey olmasın, yaşa sen kızım, sen çok yaşa”

Her anne fedakârdı...

Her anne kendisinden çok çocuğunu düşünürdü.

Anne olmak bunu gerektirirdi. Yarın kızı da evlenecek, o da anne olacaktı, olmalıydı, yaşamalıydı annelik duygusunu...

Özlem, altında kaldığı dolabın ağırlığını biraz olsun hafifletmek için kollarını kendisine doğru çekmeye çalıştı, acılar içinde kıvranıyordu. Uzvunu biraz olsun hareket ettirmeyi başarmıştı, kolları da inanılmaz sızlıyordu. Tüm gücüyle yeltendi, kollarını boynunun yanından dışarı çıkardı. Göğsünün hemen yan taraflarından bütün gücüyle üzerindeki ağırlığı itmeye, kaldırmaya çalıştı.

Anne, sürüne sürüne, gerisinde kandan izler bırakarak önündeki beton kalıntılarının oluşturduğu tepeciği geçti. Bütün bedeni kanlar içindeydi, çizik çizikti, sanki kör bir bıçakla parçalanmış gibiydi karnı, göğüsleri...

Özlem, annesinin bu halinden elbette haberdar değildi.

“Anne, nerde kaldın, neden hala gelemedin?”

Oysa ayağına taş değse annesi yanı başında olurdu hep.

“Ama babam nerede ki?”

“Babacığım!” diye geçirdi içinden: “Neredesin babacığım, kızın ne halde görmüyor musun?”

Gelsene babacığım.

Kaldır üzerindeki cehennemi.

Özlem, ellerini dolaba dayayıp tekrar, tekrar bütün gücüyle kaldırmaya çalıştı ama nafile...

-Geldim kızım, geldim güzel kızım, dedi anne.

Anne, paramparça olmuş kınalı elleriyle kızının saçlarını okşadı; eğildi, yanaklarından öptü...

Özlem, acılar içindeydi, sınırı yoktu acının. Anne, kızının üzerindeki yıkıkları fark edince kahroldu. Alnından akan terlerine gözyaşları karıştı, inci gibi gözyaşları düştü kızının saçlarına...

-Anladım kızım, korkma, seni buradan kurtaracağım, dedi anne.

Özlem, kıyametten sonra ilk defa konuştu. Kısık sesiyle konuştu. Acılar içinde konuştu...

-Kurban olurum sana anne.

Kadın, içindeki annelik güdüsünün belki de en zirvedeki haliyle doldu, taşıtı. Boğazına düğümlendi derin bir hıçkırık dalgası.

-Asıl ben sana kurban olurum kızım, dedi.

Her ikisi de içten içe ağlıyor, yüreklerinde binlerce hektarlık orman cayır cayır yanıyordu, gökyüzünü siyaha çeviriyordu dumanları...

-Hadi kızım, biraz gayret, kaldıralım üzerindikileri.

Genç kız tekrar denedi...

Üzerindeki bu acımasız canavardan kurtarmalıydı kendisini.

-Aferin kızım, olacak yavrum...

Biraz yerinden oynadı dolap, sanki mucize gerçekleşecekti.

Kızını sıkıştığı yerden çekebilecek gücü yoktu annenin, ne yapabilirdi?

-Kızım, biraz daha kaldırabilirsen dolabı, şu beton enkazlarından birini, dolabın altına itebilirim.

Biteviye akıyordu kan, damarlarındaki bütün kan çekilmeden yardım edebilmeliydi kızına. Gücü neredeyse bitmişti, tükenmişti kadın...

“Allah’ım, kızımın rahat nefes aldığını görmeden alma canımı, n’olursun Allah’ım...” diye dua etti içinden, sonra da beton enkazının en uygununu elleriyle yoklaya yoklaya buldu ve bütün gücüyle enkazı dolabın hemen yanına sürükledi.

-Hadi kızım, kaldır.

Özlem’in bu ağırlığı kaldırması mümkün değildi ama Allah’tan da umut kesilmezdi.

Anne üşümeye hatta titremeye başlamıştı. Fakat son görevini henüz yerine getirmemişti, ölemezdi, ölmemeliydi...

-Hadi kızım...

Evet, kalktı dolap ve dolabın üzerindikiler.

Anne, canındaki son gücü topladı ve itti beton parçasını dolabın altına.

-Anne, dedi Özlem. “Anne!”

Güçlüydü ses tonu, göğsü biraz rahatlamıştı...

“Anne!”

Bu kelime, bu ses tonu... Allah'ım dünyanın en güzel kelimesi, dünyanın en güzel melodisi, şarkısı, şiiri...

“Allah'ım şükürler olsun.”

Kahretsin!

Sırası mıydı şimdi sarsıntının?

Tam da kızına uzanmıştı baba, avını yakalayan bir kartal pençesi gibi...

Apartmanın temelinde yine kayma olmuş, eğimi biraz daha artmıştı apartmanın.

Fakat baba, apartman sallandığı anda kızını bileğinden tutmuştu, artık bırakır mıydı hiç?

Mümkün değil. Ama o sarsıntı anında babanın tutunduğu duvar kalıntısı kopmuştu yerinden.

Kendisini siper ettiği parçanın kırılmasıyla, baba da aşağıya kayıvermişti.

“Artık öldük” dedi içinden, “Kahretsin, kurtaramadım kızımı...”

Kızıyla birlikte aşağıya sürüklenirken paslı demirlerden birine çarptı parmakları ve bir anda tuttu demiri, sımsıkı...

On bir katlı apartman, sağdaki komşu apartmanın üzerine devrilmiş ve orada takılı kalmıştı. İşin kötü tarafı komşu apartmandan da tehlike sinyalleri geliyordu. O da fazla ayakta kalabilecek gibi gözüküyor, bir bakıma can çekişiyordu.

Şu an kızının tutunduğu demirden baba tutunuyordu, oyun oynama sırası sanki babaya gelmişti. Ama babanın işi daha zordu çünkü bir eliyle demiri, diğer eliyle de kızının bileğini tutuyordu baba, ikisi ortasında geriliyordu terden sırılsıklam olmuş vücudu.

Kızına baktı, gülümsedi baba:

-İyi misin kızım?

-İyiyim babacığım.

-Canım kızım, şimdi seni biraz yukarı çekeceğim, hemen boynuma sarıl, tamam mı aşkım?

-Tamam babacığım.

Baba, kız; gecenin karanlığında boşlukta asılıydılar.

Şehir, Üçüncü Dünya Savaşından çıkmış gibiydi, binlerce apartman, işyeri, hastaneler, okullar, camiler yerle bir olmuştu...

“Allah’ım şehir yerle bir olmuş” diye söylendi baba. Sonra kızını, bütün gücüyle yukarı çekmeye çalıştı.

Rüzgâr serin esiyordu, babanın alnından akan ateşten terleri soğuttu rüzgâr. Kanlı, parçalanmış elleriyle sıkı sıkı tutunduğu paslı demir biraz eğildi. Yine de baba evladını yukarı çekmeyi başarmış ve boynuna sarılmasını sağlamıştı.

Kızından boşalan diğer eliyle de tutundu demirden.

-Şimdi yukarı çık kızım.

-Tamam babacığım.

Küçük kız, babasının omzuna, kafasına basarak demirlerden tutunarak yukarı çekti kendisini. Rahat bir nefes aldı baba.

“Çok şükür Rabbim!”

Henüz güvende değildi kız, eğimli zeminden, dağa tırmanır gibi güç bela içinde geçti, kendisini güvende hissedebileceği bir yer düşündü. Yarım metrelik eğimli zeminden sonra içte oda duvarları vardı ve bu duvarlar sağlandı. Bu sağlam duvarların birine sırtını dayadı ve oturdu küçük kız.

Baba da asılı olduğu yerden harabeye dönmüş şehre baktı. “Yüz binlerce insan ölmüştür.” Diye düşündü. Felç olmuştu şehir, ay ışığındaki görüntüsü bir hayalet şehirden farksızdı. Karbeyaz Denizinden kopup gelen tsunami dalgası önünde ne var ne yok silip süpürmüştü; gemileri, milyar dolarlık yatları, lüks otomobilleri, kamyonetleri, büyük kamyonları, yaralı insanları avuçlarının içinde harmanlayıp savurmuştu bir köşeye, yakınlarına kadar uzanmıştı tuzlu su.

Büyük bir mücadelenin ardından kendisini yukarı çekmeyi başarmıştı baba. Kızının yanına geldi, oturdu. Kızını kucağına aldı baba, öptü...

-Kızım, yavrum, nasılsın?

-İyiyim babacığım, diyerek sarıldı babasına küçük kız.

Mutluydu ikisi de...

Bir bakıma ölüm kalım savaşında galip olan taraf olmuşlardı.

-Kurtulduk mu babacığım?

-Kurtulduk kızım.

İkisi de derin derin nefes alıp veriyordu.

Alınlarından, boyunlarından tüm vücutlarından boncuk boncuk ter boşanıyordu. Gecelik kıyafetleri terden bedenlerine yapışmıştı.

-Annem! Dedi küçük kız “Annem nerede?”

Yutkundu baba, ne demeliydi şimdi?

Kızının yüzünü avuçlarına aldı baba, gecenin karanlığına ışıl ışıldı kızının gözleri; şefkatle, sevgiyle baktı onlara... Sonra kızının boynuna doladı kollarını, kucakladı, saçlarından öptü kızının...

-Canım kızım...

Bir şeyler söyleyecekti, kelimeler düğümlendi boğazında, söyleyemedi.

Kızının başı göğsünde...

-İstersen biraz uyu kızım, dedi.

Kızın gözlerinden yağmur damlası gibi yaşlar süzüldü, doldu doldu taşı gözleri. Baba ve kız gecenin karanlığına dalarcasına bakışlarını bir noktaya odaklamışlardı. İkisinin beyninde de düşünceler, aç bir kurt gibi saldırıyordu.

Gözlerini boşluktan ayırmadan konuştu kız:

-Öldü değil mi baba? Annem öldü...

Kendisi mi söylemişti bu kelimeleri? Üşüdü birden küçük kız, dondu, sanki aynı anda bütün uzuvları kutup soğuğuyla tanıştı, kar yağdı kalbine, lapa lapa kar...

Baba kıpırdatamadı dudaklarını, sanki ağzını açacak olsa içinden yağmur yağacaktı dışarı, her yer sel olacaktı. Isırdı dudaklarını...

Kız çocuğu anlamıştı.

Evet, ölmüştü annesi.

Düşünmeye başladı:

“Acaba annesiz nasıl yaşanırdı?”

“Annesiz yaşanır mıydı ki?”

“Mümkün müydü?”

“Peki, saçlarını kim örecekti şimdi, kim kızacaktı hata yaptığında, kim kendisiyle birlikte üzülecek, kim hastalandığında kendisi gibi o da hasta olacaktı...”

“Kim anne şefkatini verebilirdi ki, kim?”

Yüreğinde asla yeri doldurulmayacak, doldurulamayacak bir boşluk oluştu küçük kızın. Artık hep bir yanı eksik kalacaktı, o an hissetmişti bunları.

İsteği dışında, devamlı akıyordu gözyaşları. Önceden hıçkırma hıçkırma ağlardı ama şimdi hıçkırmadan, hiç ses çıkarmadan ağlıyordu. Bir anda büyümüştü sanki genç bir kız olmuştu.

Daha yedi sekiz saat önce annesi, akşam yemeğini kendisine yedirebilmek için diller dökmüş, peşinden koşmuştu dakikalarca.

-Yemeğini ye kızım, yemezsen büyüyemezsin, bak küçücük kalırsın...

Şımarık bir çocuk gibi sağa sola kaçmış, yemek yememek için direnmişti. İzmir köftesi ile patates kızartması hazırlamıştı annesi, sonra bunları bir tabağa koyup, çatal elinde peşinden koşmuş, oyunlar oynaya oynaya yedirmişti yemekleri...

Artık nazlanabileceği, peşinden koşabileceği bir annesi de yoktu.

Bir anda büyümüştü küçük kız, depremden önceki şımarık çocuk değildi artık. Durgundu ve olgun insanlar gibi hissetti kendisini küçük kız, bir anda yaşlanmıştı sanki.

Baba, deprem anında eşinin yanındaydı.

Deprem o kadar şiddetliydi ki yataklarını önce sol duvara, sonra sağ duvara kaldırıp vurmıştu. Sağa fırlayan yataktan uyku limanındaki anne önce düşmüş, yatak tekrar duvara çarptıktan sonra zemine düşen annenin üzerine yığılıvermişti ardından tavandan kopan kalın beton yığını da bütün hışımıyla parçalanmış yatağın üstüne gelip oturmuştu. Baba, kendisini ezilmekten son anda kurtarmış, kanlar içindeki eşinin ezilen bedenine gözü yaşlı bakmıştı. Bina sağ eğilip de dışarı bakan duvarın kopmasıyla; beton yığını, yatak ve annenin cansız bedeni aşağıya kayıp gitmişti.

İki yürek yaralısı baba ve kız ağlıyorlardı sessizce, sessizce ve derinden. Biri hıçkırırsa diğeri de hıçkırıyordu.

Mobilyaların en güzeliyle, en pahalısıyla döşenmiş odalar şu an tanınmayacak haldeydi ve harabe odada en güçlü sesiyle sessizlik ve gözyaşı hâkimdi. Dışarıdan gelen sesler, düşüncelere dalan iki insanın kulağına değmiyordu bile.

Bu kahredici sessizliği baba bozdu:

-Kızım...

Dıymadı bile küçük kız. Dalıp gitmişti geçmişe, hep annesini düşünüyordu:

Korkudan uyuyamadığı gecelerde annesi yanına geliyor, ellerini öpüyor, saçlarını okşuyordu. Sonra başının göğsüne alıp masallar anlatıyor, dualar öğretiyordu. Telkinlerde bulunuyordu anne:



“Korkma kızım.”

“Korkacak bir şey yok kızım.”

“Dua edelim Allah’ımıza.”

“Yattım Allah kaldır beni

Nur içine daldır beni

Can bedenden ayrılırken

İmanımla gönder beni.”

-Annem! Dedi küçük kız. “Canım annem..”

Öyle içten söyledi ki kız, babanın yüreği burkuldu.

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı annesiz kuzu.

-Ağlama kızım, ağlama yavrum, dedi baba.

Kızın iki gözü iki çeşme:

-Ben ne yapacağım baba, annesiz ne yapacağım?

Kelimeler ağzından dökülürken gözyaşları bir sel oldu.

-Haklısın kızım, zor ama dayanmak gerekli. Hem, şimdi ağlamanın sırası değil, buradan kurtulmamız gerekli, çıkmalıyız buradan.

Haklıydı baba, henüz kendileri de kurtulmuş değildi. Temelinden yara almış ve diğer apartmana dayanarak ayakta kalabilen üstelik yarı yatmış binada ne kadar güvende olurdu insan?

-Bize yardım eden olmaz mı baba?

-Olur elbet kızım.

-Bekleyelim baba, hiç halim yok, bekleyelim lütfen.

Küçük kız bütün hücrelerine kadar yorgundu. Bir adım dahi atacak gücü yoktu.

Baba derin bir nefesle ciğerlerini havayla doldurdu. Göğsü kalktı, indi. “Keşke” dedi içinden “Keşke dün yola çıksaydık.”

Eşyle birlikte aylarca tatil planı yapmışlardı. Maddi imkânları yeterli değildi. Aylarca üçer beşer bir köşeye atmışlar para biriktirmişlerdi, tatil parası... Plana göre hayalini kurdukları tatile geçen hafta çıkmaları gerekiyordu fakat evin eksiği gediği bitmiyordu ki; yaz günü boz dolapları bozulmuş ve yeni bir buzdolabı almak zorunda kalmışlardı. Tatil paralarının bir kısmını buzdolabının ilk taksiti olarak vermişlerdi.

Her ne olursa olsun gideceklerdi Nevşehir’e, Ürgüp’e. Balona binecekler, gökyüzünden izleyeceklerdi şehri, kuş bakışı...

Dün yola çıkmaya karar vermişlerdi ama yine bir aksilik olmuş çıkamamışlardı yola.

-Yarın sabah erkenden gideriz hayatım.

-Peki kocacığım.

-Tatil yapmak bizim de hakkımız.

Karı, koca öğretmendi, birinin maaşını olduğu gibi şu an harabeye dönmüş yeni aldıkları eve veriyorlardı. Diğer maaşla da evin ihtiyaçları, yol parası, elektrik, su, telefon faturaları ödeniyor ve her ay da birkaç kuruş bir köşeye atılıyordu.

“Vay ananı buzdolabı, vay ananı, tam da bozulacak vakti buldun...”

“Allah’ım dün çıkacaktık yola, keşke çıksaydık, keşke...”

Nedamet fayda değildi.

Eşi Fatma Hanım, o kadar çok istiyordu ki Kapadokya’yı gezmeyi... Kapadokya, medeniyetler beşiği. Nevşehir başta olmak üzere Kırşehir, Niğde, Aksaray, Kayseri illerini kaplayan geniş bir coğrafyaydı Kapadokya.

Şiir gibiydi, sihir gibiydi Kapadokya.

Doğa ve tarihin bütünleştiği bir cennet.

Peribacaları; insan elinin değmeden oluşan harikulade tabiat eseri, âdemoğlunun aklının almadığı bir doğal oluşum. Binlerce yıl önce yanar dağların lavlarıyla atılan kusursuz bir imza, bir mühür ve rüzgâr gücünün aşındırmasıyla oluşan yeryüzü harikası...

Ve bu yumuşak tüf kayalara oyularak yapılmış evler ve hatta yeraltı şehirleri. Elli altmış metre aşağılara kadar oyularak oluşturulmuş muhteşem yeraltı şehirleri...

Ürgüp, Göreme, Uçhisar, Avanos, Kaymaklı... Her bir yerleşim merkezi de serin kafayla gezilecek ve fotoğraflar çekilecekti.

İnternette saatlerce sörf yapmışlar, kaya oyma oteller aramışlardı. Oyma odalarda oturmanın, kalkmanın, yemenin, uyumanın tadına varacaklardı.

Ama olmadı...

“Tam da bozulacak vakti buldun. Ah buzdolabı ah...”

Baba ve kız düşüncelerin ve beklentilerin gölgesine sığınmışlar ve apartmanın yıkılmak üzere olduğunu unutuvermişlerdi.

Sırtlarını verdikleri duvar sağa, eğimli yöne doğru gittikçe kayıyor, çatlayan kolonlar, duvar direkleri yerinden oynamaya başlıyordu.

Meçhuldü zaman!

Meçhuldü gelecek!

Hayat meçhuldü!

Su; insanoğlunun vazgeçilmezi, yaşamın olmazsa olmazı, çorak toprakların ışığı... Dokunduğu yere hayat veren sihirli bir değnek sanki su. Tarih boyunca ab-hayat için neler yazılmamış ki, neler çizilmemiş? Kavga edilmiş, savaşılmış uğruna; medeniyetler kurulmuş, yıkılmış...

Ama şu an hayatın başlangıcı değil sonu su, fazlasıyla gereksiz. Suyun değerini çölde susuz kalana sormak gerekir. Sevcan Hanım ve çocukları içinse şu an su, deccal bir sıkıntı, bir kâbus...

“Rabbim merhametine muhtacım!”

Buldukları daha doğrusu hapsedildikleri yer kutu gibi... Ve devamlı akan su, gittikçe biriken, biriktikçe de insanı daha çok endişelendiren çıkmaz sokak.

“Rabbim yardımına muhtacım!”

Çocuklar, annelerine sarılmışlar üstelik ağlamaya da başlamışlardı. Sevcan Hanım ise oturdukları yerde, bellerine kadar gelen suyun telaşındaydı.

“Neden akıyor da durmadan çoğalıyorsun, anlamadım ki, akacak bir geçit bulamadın mı kendine?”

Şaşkındı Sevcan Hanım, korkmaya da başlamıştı.

Artık bir yol bulup akmalıydı su, akıp gitmeliydi, çekilmeliydi ama olmuyordu işte; inat ediyor, durmaksızın birikiyordu su.

Evlenmeden önce, on sekiz yaşında genç bir kız iken yaşadığı bir anı düştü aklına. Kış mevsiminin son günleriydi, güneş, birden aydınlık yüzünü göstermiş ve dağ eteklerindeki karları bile eritivermişti. Aynı günün akşamı da batıdan gelip köyün üzerine çöreklenen kapkara bulutlar bir anda dökmüşlerdi yağmurlarını, saatlerce, bardaktan boşanırcasına...

Gökyüzü delinmişti sanki!

Öyle bir yağmur, öyle bir fırtına ömründe görmemişti. Kar suları ve yağmur birleşivermiş, okyanuslardaki dev dalgalar gibi önüne ne çıkarsa alıp götürecektü güce ulaşmıştı. Çamurlu, bulanık sel iri iri kayaları dahi yerinden sökmüş, aşındıra aşındıra köy evlerinin çökmelerine neden olmuştu. Otuz üç hanelik köyde yirmi yedi aile evsiz kalmış, üç çocuk sele kapılmış ve hatta bu çocukların cesetleri dahi bulunamamıştı.

O gün, köy tarihinin en kara günüydü.

Yüzlerce hayvan telef olmuş, tarla takım ne varsa yok olup gitmişti.

Çok güçlüydü su, evet, mutlaka şu an da kendisine akabileceği bir yerin hazırlığı içindeydi.

Patlayan borudan sürekli akan su, çocukları da korkutmaya başlamıştı. Gerçi küçük Ayşe suyla oynamayı çok seviyordu. Minik ellerini suya vuruyor, gülümsüyor sonra tekrar pat diye suya vuruyordu... Annesinin kucağında oturuyordu Ayşe, su yükselmeye devam edince annesi ister istemez kızını ayağa kaldırmıştı. Üç yaşındaki Ayşe'nin beline kadar gelmişti su.

Sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı Ali.

Mehmet de küçük kardeşi Ayşe gibi suyla oynuyor, ellerini gemi yapıp suyun üzerinde dolaştırıyordu.

Su sesine sinir olmaya başlamıştı Sevcan Hanım, artık kulaklarında bu sesin yankılanmasını istemiyordu.

Gizli gizli ağlayan Ali:

-Galiba öleceğiz anne, dedi.

Anne bir anda oğluna çevirdi dikkatini:

-Yok oğlum, dedi, Ali'nin saçlarını ıslak eliyle okşarken. Sonra devam etti konuşmasına:

-Ölmeyeceğiz Allah'ın izniyle. Gör bak kurtulacağız buradan. Hem merak etme, su mutlaka akacak bir yer bulacaktır kendisine.

Gözlerini avuçlarıyla sildi Ali, ağladığını annesine göstermek istemiyordu.

-İnşallah anne, dedi "İnşallah"

Sonra annesine dönerek:

-Babam ne yapıyordur şimdi?

Kocasını düşündü kadın; severek evlendiği, bir ömür boyu eşi olarak kabul ettiği kocasını... İyi bir eş iyi bir babaydı, sorumluluk sahibiydi. Biliyordu ki şu an yaşıyorsa eğer yüreği alev alev yangınlar içindeydi belki de hemen dış dünyada kendilerine ulaşabilmek için beton yığınlarını elleriyle kazıyordu.

Her baba gibi çocuklarının tırnağına zarar gelsin istemezdi, zarar gelse ciğeri yanardı. Şimdi ne haldeydi kocası, ne yapıyordu acaba?

Sevcan Hanım biliyordu ki günler de geçse kocası mutlaka kendilerine ulaşacaktı. Ah bir de şu su kesilmiş olsaydı.

-Baban bize ulaşmaya çalışıyordur oğlum, dedi Sevcan Hanım.

Mehmet suya bir şaplak vurduktan sonra:

-Babamı özledim anne, dedi.

-Gelecek oğlum.

-Ne zaman gelecek anne?

-Yakında gelecek yavrum, annesinin bir tanesi.

-Babam burada olsa korkmazdım anne.

-Korkuyor musun oğlum?

-Korkuyorum anne, sen de korkmuyor musun?

-Korkmuyorum oğlum, hem sen de korkma. Bak ben varım yanında, Ayşe var, Ali abin var. Değil mi Ali?

-Evet, Mehmet, korkma kardeşim, dedi Ali. Aynı korku Ali'de de vardı ama hissettirmedi korkusunu.

-Babam burada olsaydı bizi buradan çıkarırdı...

-Çıkaracak oğlum.

-Şu taşları kaldırıverirdi.

-Onlar taş değil Mehmet,beton, dedi Ali.

-Beton nedir?

-Çimento ile kum suyla karıştırılıp harç oluyor ve taştan daha sağlam bir yapı oluşuyor.

Mehmet kendinden emin bir eda ile:

-Babam burada olsaydı betonu da kırardı.

-Evet, kırardı, dedi Ali.

Anne, küçük oğlunun sözlerine gülümsedi.

-Baban gelecek aslan oğlum, gelecek ve kıracak betonu, merak etme sen.

Sonra Ayşe'ye döndü Sevcan Hanım.

-Ayşe, sen ne yapıyorsun kızım?

Sıcacık gülümsedi Ayşe, suyun üzerinde parmaklarını gezdiriyordu...

-Suyla oynuyom anne, dedi.

-Aferin kızıma.

İlk defa suyla oynadığı için kızına “Aferin” demişti. Çocukların tabiatında var olan özellik olsa gerek yaz-kış suyla oynamayı çok severler ve ardından işini gücünü bırak koş hastaneye; nezle, grip, alt solunum yolu iltihabı, üst solunum yolu...

Çaresizdi anne, çaresizliğinin farkındaydı. Ne yapabilirdi ki?

Ya tavan dengesini kaybedip üzerlerine çökerse?

Sıkıştıkları yer güvenli değildi ve bir yüzme havuzunun santim santim dolması gibi içeri dolduruyordu su.

Çaresizdi Sevcan Hanım.

Çekiçle, yandaki duvarlara vurmaya aklından geçirdi. Su biraz daha yükselirse duvarları dövmeye başlayacaktı ama bu da bir riskti.

Yoktu başka çaresi.

-Anne, dedi Özlem, kısık sesiyle “Anne.”

Göğüs kemikleri batıyordu ciğerlerine, bütün bedeni acıyordu nefes alıp verirken.

Üzerindeki parçalanmış dolabın bir ucu kalkınca diğer ucu baskı yapıyordu bacaklarına ama bunun farkında bile değildi genç kız, hissetmiyordu bacaklarını.

-Kızım, güzel kızım, dedi anne. Alnından akan boncuk boncuk terler gözyaşına karışıyordu.

-Çok kötüyüm anne, dedi genç kız. Sesi, ses telleri alınmış bir hastanın sesi gibi çıkıyordu.  
“Çok, çok kötüyüm.”

Şefkat istiyordu genç kız, daha çok ilgi ve özellikle tatlı, umut verici sözler duymak istiyordu annesinden.

-İyileşeceksin kızım, iyileşeceksin güzel kızım, dedi anne.

Özlem, annesinin yapmış olduğu fedakârlığı bilmiyordu. Eğer bilseydi kendi durumundan şikâyetçi olmazdı, eğer bilseydi oracıkta ölüverirdi, kanı donardı damarlarında, inme inerdi yüreciğine...

-Ben çocuk değilim, kandırma beni anne.

Acıdan kıvranan, hatta ölümün sıcak avucuna doğru gittiği meçhul yolda titreyen anne hiçbir şeyi yokmuş gibi:

-Ne münasebet kızım, asla seni kandırmıyorum, diyerek karşılık verdi ve eğildi. Başını, kızının başının yanına koydu. Yüzünü kızına döndü, öptü kızından...

Özlem de annesinden yana döndü. Göz göze geldiler anne ve kız. İkisinin de gözlerindeki ışık can çekişiyordu.

Genç kız, annesinin bu durumundan bir şeyler sezer gibi oldu.

-Neyin var anne?

-Bir şeyim yok kızım, dedi anne, başını hafiften kaldırdı.

Annenin gözleri bir nesneye takıldı:

Özlem'in üzerine devrilen elbise dolabının parçalanmış, tahtaları çıkmış bölümünden beyaz bir gelinliğin ince tülünü gördü anne. Karanlıkta parlıyordu...

Genç kız, gelinliğini özenle katlamış, dolabının en güzel köşesine önceden yerleştirmişti, Bir hafta önce seçmişlerdi gelinliği. Çok heyecanlıydı gelin adayı, kaç tane gelinlik giyip çıkarmıştı...

-Anne, bu nasıl oldu anne?

-Anne, bunu mu alsam anne?

-Düğünümde hangisini giysem acaba?

-Anne, güzel oldu mu, yakıştı mı anne?

“Melekler kadar güzel oldun kızım, melekler gibi canım. Allah'ım mesut, bahtiyar etsin seni,

her daim gülsün o gül yüzün güzel kızım, canım...”

Şu an beton yığınları altında kalmış dolabın kırık tahtaları arasından bir ucu sarkmış gelinliği, onlarca gelinlik arasından seçmişlerdi.

Özlem, eve kadar belki yüz defa sormuştu annesine, parlayan gözleriyle bakarak:

-En güzelini aldık değil mi anne?

-Evet kızım.

-Yakıştı değil mi anne?

-Çok yakıştı kızım.

-Düğün günümde gör beni anne, kuaföre gidip saçlarımı yaptıracağım, tacımı takacağım...

-En güzel gelin sen olacaksın kızım.

-Babama da göstereceğim gelinliğimi.

-Göster kızım.

-O da beğenir değil mi?

-Beğenir kızım.

-Ama Yusuf sadece düğün günü görmeli değil mi anne? Uğursuzluk getirir derler.

-Sen bilirsin kızım.

-Anne, en güzel gelinliği aldık değil mi?

-Evet kızım.

...

“Allah’ım al benim canımı, yalvarırım kızımı bağışla, yaşasın o, n’olursun Allah’ım, yaşasın kızım...”

Başını yukarıda tutamayacak kadar bitkindi anne, kafasını yine kızının yanı başına bıraktı, nefes alıp verişi cılızdı. Damarlarındaki kanlar, kopan bacağından ılık ılık akıyordu tozlu zemine.

-Ölmek istemiyorum anne.

Kadın halsiz, konuşamayacak kadar halsiz:

-Ölmeyeceksin kızım, düğünün olacak.

Bir hafta sonraydı düğünleri. Dünya evine gireceklerdi... Davetiyeleri bile dağıtmışlardı eşe dosta.

“Mutluyuz” yazıyordu başlangıçta sonra “Özlem ve Yusuf’un düğün töreninde sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.”

Açılır kapanır büyük davetiyelerden bastırmışlardı.

Genç kızın aklına düştü sevdası, Yusuf’u, uzak bir şehirdeydi şu an... İşi gereği bazen il dışına çıkmak zorunda kalıyordu Yusuf.

Yanında olsaydı Yusuf, ellerinden tutsaydı... Hayallerini attı bir köşeye Özlem, annesine döndü:

-Anne.

Karşılık gelmedi anneden.

-Anne?

Kadın, farklı bir boyutun kapı eşiğindeydi. Gülümsüyordu, gözleri de iri iri açılmıştı. Şaşırıldı  
Özlem:

-Anne, ne yapıyorsun? Neden gülüyorsun?

Gülümsemesini hiç kesmedi anne, bakışlarını hiç değiştirmede. Bedeninde acıyan sızlayan hiçbir yeri yok gibiydi.

-Işık, dedi, "Işık görüyorum kızım."

Annesinin dalıp gittiği karanlığa baktı Özlem.

-Ne ışığı anne?

-Işık, nurlu ışık...

-?

-Beni almaya mı geldin? Hoş geldin...

Gözleri öylece kaldı annenin; gülümsemesi zamansız açan ve ardından dolu yemiş gül gibi soldu, gül gibi değişti, donuklaştı...

Hiçbir şey anlamadı Özlem, şaşırıldı sadece, şaşkınlığın kalpte hüküm süren sarayına kadar uzandı, bir müddet bekledi orada.

Yaralı, kanlı, titreyen eliyle uzandı annesine...

-Annem? Canım?

Annenin yüzü, ayazda üşüyen çocukların kirli elleri kadar soğuktu, buz kesmişti. Gözleri, bütün ışığını kaybetmiş bir yıldız gibiydi, sönük ve mat...

-Anne?

Kırk altı yaşındaydı kadın, kırk altı yaşında yakalanmıştı vuslata. Ruh, gerçek sahibindeydi artık, kaçınılmaz sondu ölüm. Er veya geç ama mutlaka her canlı ölümü tadacaktı ve işin ilginç tarafı ise bir gün ama mutlaka öleceğini bilerek yaşayan tek varlıktı insanoğlu.

Özlem, içinden kopup gelen gözyaşlarının yalnızlık abidesi acılarına sarıldı yine, gözlerinden akan yaşlar göz çukurundan aşağıya kayıyor, tozlu betona iniyordu. Sanki ağlayınca, içindeki bütün acıları gözyaşlarına yükleyecek ve bedeninden dışarı atıp, kurtulacaktı onlardan.

Oysa acının sınırı yoktu.

"Annem, güzel annem, beni bırakıp da nerelere gidiyorsun? Beni böyle bir başıma çaresiz bırakıp da nerelere gidiyorsun?..."

-Anneeeee!

-Anneeeeeee!

"Araf'tayım ben anne, ne ölüyüm ne de diri, beni böyle nasıl bırakırsın anne?"

"Araf'tayım! Cennet ve Cehennem arasında..."





Meçhuller ülkesiydi hayat, bilinmezlikler diyarı. İnsan, iki saniye sonrasını bilemezdi. Pamuk ipliğine bağlıydı yaşamla ölüm arasındaki döngü.

İki saniye sonra kalp krizi geçirip bir anda hayata veda edebilirdi insanoğlu; iki saniye sonra oturduğu sandalye kırılır, sandalyenin kırılan parçalarından biri şah damarını kesebilirdi. Ayla aylak dolaşırken caddenin birinde, üst katlardan bir saksı tam başına isabet edebilir veya maganda kurşunu evinde oturduğun halde pencereden gizlice süzülür tam kalbini bulabilirdi. İki saniye sonra yüz otuz kilometre hızla ilerleyen bir taşıt kapını çalmadan dalabilirdi içeri.

İki saniye sonra deprem olur daha doğrusu kıyamet kopar bütün sevdiklerin, umutların, beklentilerin, en kıymetli eşyaların, oturmaya kıyamadığın salon takımın, tonlarca lira harcayarak aldığın çiçekli perde takımın, bilmem kaç ekran televizyonun, diz üstü bilgisayarın, yatak odasında sakladığın altınların, mücevherlerin sanki senin değilmiş gibi, senle hiçbir ilgileri yokmuş gibi kayıp giderdi hayatından. Gitme de diyemezsin.

İki saniye sonra neler olmazdı ki?

Sabahın beş buçuğunda ekmek parası kazanmak uğruna çıktığın yolda, yol kenarındaki bir çöp tenekesine yerleştirilen parça tesirli bir bomba patlar; iki bacağını, iki kolunu birden alabilirdi elinden...

Bilinmezlikler mekânıydı hayat ve gelecek...

Baba ve kız, deprem anındaki bilinmezliğin esrarını çözmüşken, yenisiyle tanışmak üzereydi. İki yaralı yürek birbirine kenetlenmiş, bir daha yaşanmayacak geçmişin huzurlu anılarının serinliğinde sessizliğe uzanmışlardı. Etraflarında depremin oluşturduğu ne varsa her şey, gelincik ve papatyaların rengârenk açtığı düz bir ovaya dönmüştü: Geçen hafta sonu gittikleri piknik alanıydı burası. Anne salata yapıyor, baba ise terlemiş ve yanan kömürlerin üzerine koyduğu tavuk etlerini pişiriyordu.

Ne kadar da mutluydular.

Mangaldan tüten kızarmış et kokusu iştah kabartıcıydı.

Aynı hatıra, iki çift gözde de parlıyorken, ikisinin de hayallerine tuz basıldı, yandı hatıralar, közde yanmaktan simsiyah olmuş tavuk eti gibi yandı...

Derin bir uykudan uyanırcasına irkiliverdi küçük kız, gözlerinde hain bir şaşkınlık uzun far ışığını yaktı:

-N' oluyor baba?

Aynı şaşkınlık babada da mevcuttu.

-Sanırım artçı deprem kızım.

Küçük kız, babasının boynuna iyice sarıldı, yalvarırcasına bakıyordu babasının gözlerine:

-Ölmeme izin verme babacığım, yalvarırım babacığım, ölmeme izin verme. Çok korkuyorum babacığım...

Babanın yüreği bin parça.

-Tamam kızım, tamam yavrurum, korkma...

-Ölmek istemiyorum baba.

-Ölmeyeceksin canım, meleşim benim...

Bu sarsıntı artçı depremle oluşmamıştı. Büyük depremlerin artçıları da büyük olurdu ama bu sarsıntı o kadar şiddetli değildi. İçinde rehin kaldıkları apartmanın sırtını dayadığı komşu apartmandan çatlama sesleri gelmeye başlamıştı. Komşu apartman, üzerindeki binanın ağırlığına daha fazla dayanamayacaktı sanki.

Binanın açısı biraz daha aşağıya doğru kaydı, eğimin artması içlerdeki duvarlar için de önemli bir tehlikeydi.

Baba ve kızın sırtlarını verdikleri duvar da kan kaybetmeye başlamıştı. Duvardan geniş tuğla parçaları kopuyor aşağıya doğru hızla sürükleniyordu boşluğa...

Son kalesi de elinden düşmek üzere olan komutandan pek farklı değillerdi.

-Kızım, buradan bir an önce çıkmamız şart, dedi baba.

Kızının minicik ellerinden tutarak ayağa kalktı, paramparça olmuş eşyalarının üzerinden geçerek kapıya doğru yürümek istedi baba, ikisinin de ayakkabısı yoktu ayaklarında. Çıplak ayakla gidilemeyeceği muhakkaktı:

-Kızım sen iki dakika bekle ben içeri terliklerimizi bulmaya çalışayım, dedi baba ama küçük kız babasından asla ayrılmak istemiyordu:

-Hayır, baba, ben yalnız kalamam, dedi.

Ayak yalın yürümek zorundaydılar.

Henüz her şey bitmiş değildi, bu ölüm çemberinden çıkmalıydılar, her ne şekilde olursa olsun... Baba, bu savaşı, ölüm kalım savaşını kızı için kazanmak istiyordu, biricik kızı için kazanmak zorundaydı.

Adımlarını dikkatlice atarak yürümeye çalıştılar, çivilerin sivri uçlarının üst kısımda olarak birleştirildiği bir takoz üzerinde yürüyor gibiydiler.

Okyanusun derin sularına batmak üzere olan devasa bir geminin gövdesi gibiydi zemin; bir yana eğik ve alta döşenen karolar paramparça, jilet gibi keskin...

Üstelik tavandan yağmur gibi beton parçaları, tuğla kırıkları, sıvalar dökülüyordu üzerlerine... Sanki ilk çağ savaşlarındaki ok yağmurlarıydı bunlar, yukarıdan üzerlerine gelen yüzlerce ucu sivri, metalden yapılan ok yağmuru.

“Rabbim, yardım et!”

Babanın dilinde dualar vardı, kollarına sıkı sıkı sarılan küçük kızını kucağına aldı, onun minik kalbinin atışlarını hissetti. Korkunun krallığındaki bu kalp atışları babanın içine bir hançer gibi saplandı durdu...

“Rabbim, kızımın büyüdüğünü görmek istiyorum, okullu oluşunu, giydiği önlüğünü, sırtına çantasını takıp, bağlanmış uzun altın saçlarıyla okul yolunda görmek istiyorum.”

Ağlıyordu baba, yüreği pare pare...

“Genç kız oluşunu görmek istiyorum Rabbim, kim bilir ne kadar güzel bir genç kız olursun, güzel yavrum, huriler gibi, melekler gibi...”

“Seni yaratan Allah’ıma binlerce şükürler olsun kızım, canım, günahsız meleğim benim... Senin için ölürüm.”

“Ne geceler gözlerin kadar siyah,  
Ne de gündüzler gözlerin kadar aydınlık.  
Ne bahar, kokun kadar ferah  
Ne de güneş ellerin kadar ılık.”

Dünyanın en tatlı meyvesidir evlat; bir kere gülümseyip “Baba, babacığım.” Demesi her şeye bedeldir. Evladı için neler yapmaz ki ebeveynler? Çocuğun başarısı senin başarındır, sahiplenirsin hemen; onun hüznü senin hüznündür, onun acıları senin acılarındır... Ve şu hayattaki en büyük, acı hiç şüphesiz evlat acısıdır ve onun ölümü senin ölümün değil midir?

“Saat kaç acaba? Saatim de yok. Neden bu kadar geç kaldılar, galiba bulamadılar bizi, kahretsin!” diye söylendi Sevcan Hanım.

Su sesi...

Durmaksızın akan suyun sesi; önceden ne kadar da çok severdi su sesini kadın, şu an ise bu sestten resmen tiksinimişti.

Küçük bir havuz gibiydi buldukları yer. Anne oturuyordu ve göğsünün üzerine kadar gelmişti su, küçük kızının boğazına dayanmıştı.

“Ne yapmalıydı şimdi?”

Boğularak ölmek vardı işin ucunda.

Bir ses duyar gibi oldu Sevcan Hanım, buldukları zeminin hemen üzerinden gelen cılız bir ses, varla yok arası... Birden dikkat kesildi, açlıktan ölmek üzere olan bir kaplanın avına odaklanması gibi odaklandı bu sese kadın, çocukları hala suyla oynuyordu, onlara da sessiz olmalarını söyledi.

Su sesi odada yankılanıyordu...

Su sesi arasında dört can da dışarıdan gelen sese kulak kesildi.

Annenin gözleri parladı birden:

-Bizi buldular, bizi buldular...

Üzerlerine bir kara bulut gibi çöken tavana, kulağını iyice yakınlaştırdı, ampulü patlayan elektrik kabloları takıldı saçlarına. Elektrik kabloları geldi aklına.

“Elektrik kesilmiştir mutlaka.” Dedi içinden.

“Ya kesilmediyse?”

Buldukları yer tabuttan farksızdı; tek tabutta dört atan kalp sanki diri diri toprağa gömülmüşlerdi ve tabut su almaya devam ediyordu üstelik tabutun üst kısmında elektrik kabloları mevcuttu.

“Elektrik ve su...”

“Sakin ol Sevcan, sakın ol kızım” dedi kendi kendine anne.

“Şu ana kadar mutlaka elektrik iptal edilmiştir, kesilmiştir tamamen...”

Yukarıdan gelebilecek seslere tekrar bütün dikkatini verdi Sevcan Hanım ama beynini aç bir kurt gibi kemiren elektrik meselesinin de farkındaydı. “Ya kesilmediyse, kimsenin aklına gelmediyse... Su hala akıyor.”

Sanki hemen üstlerinde birileri dolaşıyordu.

Belli belirsiz bir ayak sesi var gibiydi.

“İnşallah Allah’ım, İnşallah Allah’ım birileri gelmiştir.”

“İnşallah Allah’ım, İnşallah bulurlar bizi...”

Tavan ile su arasında yirmi santim kadar bir mesafe kalmıştı, elektrik tellerine degecekti su...

“Aman Allah’ım”

-İmdaaaaaaaaaat! İmdaaaaaaaaaat! Diye var gücüyle bağırdı Sevcan Hanım, çocuklar sıçradı yerlerinden, korktular...

Anne, korkan çocuklarına bakıp:

-Hadi çocuklar siz de bağırın, dedi.

Hep bir ağızdan başladı “ımdat” çığlıkları.

-İmdaaaaaat!

-İmdaaaaaat!

Çocuklar birbiriyle yarışıyor, kim daha çok bağıracak diye.

-İmdaaaaaat!

Yukarıdan gelen ayak sesleri birden kesildi. Muhtemelen yukarıdaki kişi veya kişiler “İmdat!” çığlıklarını duymuştu veya duymuşlardı. Onlar da sestem emin olabilmek için kulak kesilmiş olmalıydılar.

Daha güçlü bağırdı Sevcan Hanım, boğazını yırtarcasına, bir daha, bir daha...

-İmdaaaaaat!

Duymuşlar mıydı acaba sesini?

“İnşallah duymuşlardır.”

Elektrik kablosunu, dualar ederek tuttu ve yukarı, tavana yapıştıracak şekilde iyice büktü Sevcan hanım.

Üzerlerinden daha güçlü sesler geldi.

Fark edilmişlerdi.

“Allah’ım çok şükür, güzel Allah’ım çok şükür...”

Sesler çok uzaklardan bir rüzgâr tarafından getirilen seslere benziyordu, çok boğuk geliyordu. Çöken apartmanlardan geriye kalan beton yığınları katmanlar oluşturmuş olmalıydı... Üzerlerinde sadece çöken tavan yoktu, büyük olasılıkla onun üzerine de kırılmış duvarlar, demirli beton yığınları vardı.

Zaman ilerliyordu ve saatin akrebi her hareket ettiğinde, dört kişi için sonsuzluğa açılacak olan kapı daha da aralanacaktı...

Su, Ayşe’nin boğazını çoktan aşmıştı. Sevcan Hanım, küçük kızını belinden tutup yukarı kaldırdı ve kızın minik ayaklarını suyun içindeki kendi dizlerinin üzerine koydu. Ayşe’nin saçları tavana değdi, arada boşluk kalmamıştı.

“Su hala neden akıyor?”

Belediye şu ana kadar suyu kesmiş, ana su hattını kapamış olmalıydı.

Ali’nin dikkatini, suyun ılık olması çekti. Banyo suyu gibiydi; ne soğuk ne de sıcak...

Ağustos ayının insanı terleten sıcaklığı, gecenin bir yarısı borudaki bütün suyu bir anda ısıtmış olamazdı. Bu olayı annesine sorup sormamak arasında bir tereddüt yaşadı Ali, çünkü anne bütün duyularını üzerlerinden gelen seslere çivilemişti.

Ali, kardeşi Mehmet' in suyun bir üzerinde, bir içinde gezinen elini tuttu:

-Mehmet, su ılık değil mi? Diye sordu...

-Evet abi, ılık ben de zaten hiç üşümüyorum, dedi Mehmet.

-Neden su devamlı ılık akıyor anne? Diye sordu Ali.

Anne, uykudan uyanırcasına:

-Hııı, ne dedin oğlum?

Ali sorusunu yeniledi.

-Su hep ılık akıyor anne.

-Su ılık mı akıyor?

-Evet anne.

İşte o an Sevcan Hanım, vücudunun dörtte üçünü içine alan suyun ılıklığının farkına vardı. Bunu daha önce hiç algılayamamıştı.

Neden daima ılık akabilirdi su?

Acaba bir yeraltı sıcak su kaynağı, fay hatlarının çökmesiyle filizlenecek, kendisini gösterecek gün ışığı mı bulmuştu kendisine?

“Yok canım, böyle bir şey değildir, yer altından gelen su daha sıcak olmaz mı?”

“Güneş enerji depoları!”

İçeriye havuza benzeten su, apartmanın üzerindeki sıralı güneş enerjilerinden geliyordu. Enerji depolarındaki su tükenene kadar akacaktı.

Daha önceden deprem uzmanları su konusunda uyarılarda bulunmuşlardı. Şehir su borularında patlama olacağı tahmin ediliyordu ama bu patlama ve burada oluşan su baskınının ana kaynağı depolardaki suyd.

Yukarıdaki çalışma hızlanmış olmalıydı, bir balyozun betona şimşek gibi indiğinde çıkardığı sesler içeride yankı yapmaya başlamıştı. Balyozun her inişinde çöken tavandan tozlar boşalıyordu üzerlerine. Balyoz sert bir beton parçasına indiği zaman tok bir ses çıkarıyor, daha yumuşak bir zemine indiğinde ise bu sesler parçalara bölünüyor ve daha zayıf geliyordu.

Boğuk bir ses, insan sesi duydu Sevcan Hanım, bu sesi anlamaya çalıştı:

-Sesimi duyan var mı?

-Kimse var mı?

Kalbi heyecandan uçacak kelebekler gibi oldu Sevcan Hanım:

-Biz varız!

-Biz varız!

-İmdaaaaaat!

Çocuklarda katıldı yardım isteme çılgınlıklarına...

“Gün doğmadan neler doğar.”





Anne...

Hiçbir varlığın yerini alamayacağı nadide insan, yeri asla doldurulamaz.

Annesiz yaşamak; insanın ölene kadar hep bir yanının eksik kalması demek, bir bakıma yarım yaşamak, yaşamak denirse adına...

İnsanın elidir, koludur anne; insanın etinin eti, kemiğinin kemiğidir anne; İnsanın bu günü ve yarınıdır anne...

İnsan, yarısız nasıl yaşayabilir ki?

Annesinin ölümüyle Özlem'in içindeki umut tarlasına dolu vurdu, iflas etti birden, kurudu bütün maviler...

Genç kızın gözleri, derin yarıkların resmettiği tavanda takılı kaldı bir müddet. Gözyaşları sessizce şakaklarından, kulağını yalayıp düştü zemine. Artık ölüm daha cazip geliyordu...

Kimsesizdi artık...

Anne ve babası, ebedi uykularına çoktan dalıp gitmişler ve şu yalan dünyada kızlarını yapayalnız bırakmışlardı.

"Çok değil, çok değil, biraz sonra ben de geleceğim yanınıza" diye söylendi. Sesi titriyordu. Yaşamak, nefes almak umurunda değildi artık.

Hemen üzerindeki çerçevesinde sallanan ayna parçasının kopup tam da boğazına düşebilme ihtimalini önemsemedi bile. Aslında bu çok büyük bir riskti.

-Düşsün, düşsün boğazıma, kessin şah damarımı, kanım aksın, yaşamanın ne anlamı var ki? Annem, annem...

Ayna parçası her an düşebilecek gibi yavaş yavaş sağa ve sola dönüyordu. Tarlalardaki ürünlere gelen kuşları kovmak amacıyla korkulukların kollarına iplere bağlanmış küçük aynalar asılır ve ayna etrafında dönerek güneş ışığını yansıtır ki bu da kuşların ürkmesine yeterlidir; işte korkuluklara asılan aynalar gibi, çerçevesinden sarkan ayna kırığı da yarım dönüşler yapıyordu.

Aklında ölüm bestesi ve dilinde dualarla Özlem, üzerindeki aynaya yansıyan bir ışık gördü. Mavi bir ışıktı sanki. Pek de önemsemedi... Yaşamak bir hayaldi artık.

İnsandaki merak dürtüsü her zaman ağır gelir.

Özlem de mavi yansıyan ışık için "Ne olabilir ki?" sorusunu kendi kendine sormaktan, kendini alıkoyamadı. Bütün dikkatini aynadaki ışığa verdi. Işık, sanki başının yirmi-yirmi beş santim uzağındaydı. Elini, başının yanından geriye doğru attı, kırıntılar arasında ışığa dokunur gibi oldu.

"Aman Allah'ım, bu benim cep telefonum."

Uykuya geçmeden önce sessize almıştı telefonunu.

Birileri arıyor olmalıydı.

Ellerini tekrar uzattı telefona doğru, telefonun bir köşesi değdi parmaklarına ama onu alabilmek hiç de kolay olmayacaktı, anlamıştı bunu.

Biraz daha uzanabilmek için gerindi iyice, yüzü annesine döndü. Gözleri gözlerindeydi annesinin... Açık kalan gözler karanlığa inat parlıyor gibiydi: “Hadi kızım, iyice uzan da al şu telefonunu” diyor gibiydi anne.

-Yapamayacağım anne, dedi Özlem. Kendi kendine konuştuğunun da farkındaydı.

Ama “Yapabilirsin kızım.” Diyordu anne gözleri, konuşuyordu sanki.

-Hayır anne, yapamayacağım.

Telefona uzanmaktan vazgeçti, kimseyle konuşmak da içinden gelmiyordu. Dış dünya ile bütün bağı koparmak istiyor hatta bunun için dua bile ediyordu genç kız.

Anne gözleri yine konuştu:

-Canım kızım, neden yapıyorsun bunu?

-Ne yapıyorum ki anneciğim?

-Umutsuzluğa düşüyorsun.

-Yaşamamanın ne anlamı kaldı ki?

Anne canlıymış gibi, dudaklarını kıpırdatmadan sanki gözleriyle konuşuyordu. Özlemin mantığı bunu kabul etmiyor ve genç kız “Deliriyorum galiba” diye söyleniyordu.

-Hayır! Dedi Özlemin beyninde yankılanan bir ses:

-Hayır! Umutsuzluğa düşemezsin. Allah’tan asla umut kesilmez kızım. Güçlü olmalısın, yaşamalısın sen! Rabbim seninle olsun, sıkı sıkı tutun hayata.

Özlem, bütün bunların gerçek mi yoksa kendi dünyasında oluşturduğu paranoya hayaller mi olduğunu bilemiyordu. Olamaz...

-Mücadele etmelisin kızım.

-Mücadele...

Özlem, biraz önce telefonuna uzanırken elinin kolunun kızıl kan içerisinde kaldığını yeni fark etti. Koyulaşmaya başlamıştı kan, genç kızın kolunu karıncalaştırmaya, kaşındırmaya da başlamıştı...

Diğer odanın birinden menteşeleri yarı yarıya sökülen bir kapıdan kulak tırmalayıcı gıcırta yükseldi. Ardından kapı olduğu yere küt diye düştü. Zemini büsbütün kaplayan tozlar, sıçradı havaya...

Özlem, tozlu kan içinde kalan kolunu kaşırken, yanı başında uzanan annesinin cesedinin kanlar içinde kaldığını yeni fark etti. Genç kız, saçlarının hemen altına kadar sıızan kanın annesinin kanı olduğunu anlamakta geç kalmadı.

Başının hemen üzerindeki ayna parçasına tekrar dikkatini sabitledi. Telefondan gelen ışığı ve sonra da telefon ışığının aydınlattığı cansız bedeni gördü.

-Aman Allah’ım! Aman Allah’ım.

Acının tarifi de yoktu, sınırı da...

-Annem! Canım, gözümün nuru, canımın canı annem... Genç kız öyle bir duygu fırtınasının içinde kayboldu ki bütün düşünceleri alabora oldu.

Anne, yatak odasından, kızının yanına kadar tek bacağı kopmuş şekilde sürünerek gelmişti.

“Bu ne fedakârlıktır Rabbim!”

“Hangi amaç için yapılan bir mücadeledir bu Allah’ım?” Genç kızın gözleri, yüreği dolu dolu taşı... Kendi içine düştüğü sıkıntıyı yaşarken annesinin ölüme meydan okuyuşunu görmemişti, görememişti. Evet, annesine nasıl olduğunu dahi sormamıştı. Utandı kendisinden.

“Anne gözleri konuşur mu?” Diye sordu kendine genç kız. “Evet, konuşur. Bunca fedakârlığı yapan insan öldükten sonra da konuşur...”

-Allah’tan umut kesilmez güzel kızım, mücadele et.

-Peki anneciğim.

Gözleri, gözyaşı deryasında boğuldu.

“Peki anneciğim” dedi tekrar; “Söylediğini yapacağım, mücadele edeceğim.”

-Aferin kızım.

-Sana söz anne, asla pes etmeyeceğim.

-Yaşamalısın kızım, tek dileğim senin hayatta kalabilmendir.

-Ama anne, sen yoksun, babam yok yanımda, ben nasıl yaşarım sizensiz?

-Yine karamsarlığa düşüyorsun, sakın düşme... Ben hep yanında olacağım, hüzünlü günlerinde hüzünlenecek, mutlu günlerinde seninle güleceğim ben, merak etme sen.

-Seni çok seviyorum anne.

-Biliyorum kızım, ben de seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin, canımsın...

Alnından, gerilmiş yüzünden öptü annesini Özlem. Daha güçlü, daha kararlı buldu kendisini, galiba yaşamak arzusu bayrak çekmişti...

-Hoşça kal annem, dedi.

Annesinin açık kalan gözlerini kapadı.

-Mekânın cennet olsun...

Sanki derin bir uykuya dalmış gibiydi annesi, huzurluydu, gülümsüyor gibiydi yüzü.

Tekrar uzandı telefona Özlem. Yetiştmesi mümkün değildi. Üzerine devrilen parçalanmış dolabın bir kenarından bir tahta parçası kopardı. Telefonu kanlar içinde sürükleyerek taşıdı ve nihayet elindeydi telefon.

Gelen cevapsız aramalara baktı. Arayan nişanlısı Yusuf’tu. Ayrıca mesajlar da göndermişti Yusuf.

“Aşkım, nasılsın? Özledim seni.”

“Meraktan öleceğim, lütfen bir cevap yazar mısın?”

“Endişelenmeye başladım aşkım, neden telefonunu açmıyorsun?”

“Çok merak ediyorum seni, n’olursun bu mesajı alınca dön bana.”

...

Yusuf, babasını çok küçük yaşta iken kaybetmişti. Yusuf’u düşündü Özlem: Sekiz yaşındaymış babasını kaybettiğinde, gözleri önünde gerçekleşen bir trafik kazasında... Şehir içi hız limitini

fazlasıyla aşan bir araç, karşıdan karşıya geçmeye çalışan babasına vurmuş ve babası yolun ortasında kanlar içinde yatarken kendisinden yarım metre kadar gerisinden gelen Yusuf'a bir şey olmadığı için dualar ederek ölüme gitmişti. Bir çocuğun en çok değer verdiği, örnek aldığı hatta canı ciğeri olan babasının yol ortasındaki o durumu... Kanlar içinde. Toplanan meraklı kalabalık ve her ağızdan dökülen kelimler:

- Öldü mü acaba?
- Araba çok kötü çarptı...
- Şehir içi bu ne hız kardeşim, manyak mısın sen?
- Ehliyetini nerden aldın?
- Adam, arabanın kendisine çarpacağını anlayınca itti çocuğu.
- Evet, evet, kurtardı çocuğu.
- Son anda kurtuldu çocuk
- Ölümden döndü.
- Yazık oldu adama.
- Titremeye başladı adam, çok kan kaybetmiş olmalı.
- Ambulans nerde kaldı?
- Arayan oldu mu ki?
- Ben beş dakika önce aramıştım.
- Nerde kaldı bu ambulans? Adam ölüyor.
- Bakın bakın, küçük çocuk nasıl da ağlıyor, babasına sarılmış.
- Ağlama yavrum, baban iyileşecek...
- ...

Bir çocuk gözüyle, bir çocuk yüreğiyle Yusuf'u anlamaya çalıştı Özlem. İnanılmaz bir trajedi... Çocuk gözlerindeki baba sevgisi ve yok olan yaşanmamış yüzlerce, binlerce hatıra... Babasız geçen bir ömür...

Telefonun ışığı sürekli yanıyor, soğuktan üşümüş gibi titriyordu telefon.

Kanlı parmaklarını tuşlarda dolaştırdı genç kız.

Çağrı kapanmak üzereydi ki açtı telefonu, bir an kulaklarına götüremedi...

Mekanik bir ses geldi:

-Alo, alo, Özlem,...

Sanki odada yankılandı telefondan gelen bu ses.

-Özlem, hayatım...

Yavaşça kulağına götürdü telefonunu genç kız.

Kucağındaki kızıyla baba hareket edemedi... Aklından geçirdiği şiiri kızının kulağına okudu:

Ne geceler gözlerin kadar siyah

Ne de gündüzler gözlerin kadar aydınlık

Ne bahar kokun kadar ferah

Ne de güneş ellerin kadar ılık.

Öptü yüzünü, saçlarını kızının. Sonra yavaşça tekrar indirdi yere.

-Böyle olmayacak kızım, yürüyemiyorum, dedi baba. Bir yerlerden tutunarak yürümek gerekliydi.

Baba ve küçük kız, bir dağa tırmanan dağcılar gibiydiler; keskin kayaları, sivri taşların bulunduğu bir dağ eteğinde kan ter içinde kalan dağcılar gibi...

Kışın, yağmurlu sert rüzgâra karşı yürümek belki bundan bin kat daha kolaydı.

Bir arpa boyu yol alamamışlardı, üstelik çıplak ayakları bıçakla kesilmiş gibi lime lime olmuştu. Kendi ayaklarını parçalayan cam kırıklarına aldırış etmeyen baba, kızının acılar içinde yüzünü her buruşturduğunda, her "Ahh ayağım." Seslenişine kederleri su gibi içiyordu yüreğine. Ayağından çok kalbine açılan bu yaralar kahrediyordu babayı...

"Allah'ım yardım et... Küçük kızım sana emanet Allah'ım..."

Üzerlerine doğru kayarak gelen buzdolabından son anda kurtuldular, kapısı parçalanmış buzdolabından domatesler, salatalıklar, yumurtalar savruldu, reçel kavanozları kırıldı...

Metalin, başka bir metalle sürtünmesiyle oluşan sese benzeyen, diş gıcırdatan, keskin bir ses çıkararak aşağıya doğru kaydığı buzdolabı, kaydığı ve biraz önce baba-kızın sırtını vererek oturdukları duvara takıldı. Orada kaldı ağır eşya...

Baba pes etti, en mantıklısı güvenli bir yer bulup beklemektir. Kızında da adım atacak güç yoktu, farkındaydı bunun...

-Kızım...

Minik elleriyle kendisine sıkı sıkı sarılıyordu küçük kız, sanki bıraksa tuttuğu kolu, bir daha bulamayacaktı babasını...

-Efendim babacığım.

-Canım.

Dışarıdan gelen bir araba ışığı aydınlattı içeri sonra çekti gitti ışık. Kızının gözlerinde kayboldu baba, çaresizdi, ağlamamak için sıktı dişini, hatta gevdi dudaklarını. Bir babanın evladına yardım edemeyişinin en görkemli acısını yaşadı içinde; insanı öldüren, insanı can evinden vuran bir acı...

-Kızım, en doğrusu oturup yardım bekleyelim.

Küçük kız da biliyordu bu tür girişimlerden bir sonuç elde edilemeyeceğini...

-Tamam baba, dedi.

-Hem ayakların da kanıyor.

-Evet baba, çok acıyor...

-Canım.

Buzdolabı kalıntısının yanına yerleştiler, kendilerini tatilden eden, yeni aldıkları buzdolabı paramparçaydı şimdi.

-Merak etme kızım, kurulacağız buradan, dedi baba.

Küçük kız, kanayan ayaklarına dalmıştı, bakışlarını ayaklarından kaldırmadan:

-İnşallah babacığım, dedi.

Buzdolabının açık olan buzluğundan serin bir hava dalgası geçti üzerlerinden, terli bedenlere ilaç gibi geldi bu hava... Ağustos sıcağı çekilir gibi değildi.

Baba, hemen üzerindeki atletini çıkardı, iki parçaya böldü atletini; buzdolabının buzluğundan bir buz kütlesi alıp kızının ayaklarına dokundurdu. Acıdı ayakları küçük kızın. Sonra atlet parçalarını kızının ayaklarına bağladı baba...

Buzdolabının alt kısmında yiyecekler, kırılmış kavanozlar, ezilmiş domatesler, salatalıklar, yeşillikler biçimsizce dağılmışlardı. Paket halindeki üçgen peyniri gördü baba.

-Kızım, yemek ister misin? Diyerek peyniri uzattı kızına...

-Hayır babacığım, hiçbir şey canım istemiyor.

Haklıydı kız, bu durumda kimin ne canı isteyebilirdi ki? Baba, elindeki peynir paketini fırlattı bir köşeye...

-Benim de bir şey canım istemiyor, dede.

Ortalığa dağılan kırılmış yumurtaların kokusu hüküm sürmeye başladı odada.

-Babacığım, şu yumurta kokusunu da hiç sevmiyorum, dedi kız.

-Biliyorum kızım, dedi baba. "Hem ben senin neyi çok sevdiğini de biliyorum."

Meraklandı küçük kız:

-Neymiş babacığım? Diye sordu.

-Paten. Pateni çok sevdiğini, çok istediğini biliyorum.

Gözleri ışıldadı kızın.

Baba konuşmasına devam etti:

-Sana söz veriyorum kızım, yarın alacağım patenini, hem de istediğin pateni, en güzelini alacağım. Yarın birlikte gideriz almaya...

Boncuk boncuk ışıltıyla açılan gözler, kara bulutların emrine girdi yeniden...

-Buradan kurtulalım da babacığım, bir şey istemiyorum, dedi küçük kız, bütün hüznü elbisesini giyivermişti üzerine.

-Kurtulacağız kızım, merak etme sen. Allah'ın izniyle ikimiz de kurtulacağız buradan.

-Neden yardıma gelen olmuyor baba? Bizi kurtarmaya kimse gelmeyecek mi?

-Elbette gelecekler güzel kızım.

-Çok geç kalmadılar mı babacığım.

-Çok da geç sayılmaz kızım. Yıkılan binlerce apartman olduğunu düşünürsek sıra bize gelene kadar biraz daha bekleyebiliriz.

Küçük kız, gözlerini, babasının gözlerine çivileyerek:

-Babacığım...

-Efendim güzel kızım.

-Ben ölürsem üzülme lütfen.

Beyninden vurulmuşa döndü baba. Kıyameti tüm hücrelerinde hissetti, atom bombası patladı yüreğinin merkezinde; binlere, milyonlara bölündü bedeni...

Depremden üç dört saat önce yatağına uzandığında uyuyamamıştı baba, bir sağa dönmüş bir sola... Yastığını düzeltmiş, yerini değiştirmiş ama içindeki huzursuzluk bir türlü uyutmamıştı onu. Penceresinden gökyüzüne baktığında ateşi susuz yutan bir kızıl gökyüzü görmüştü, kıpkızıldı ufuklar... Sanki alev almıştı gökyüzü. O anki farklılık aslında gecenin cehennem olacağına belirtisiydi, şu an anlıyordu adam. Kıyamet kopmuştu, evleri paramparça olmuştu, eşini kaybetmişti baba ama yeni bir kıyameti kaldıramazdı. Kızının ölmesine dayanamazdı yüreği...

Kızını şefkatle kucağına oturttu, yorgun başını babasının göğsüne yasladı kız. Saçlarını öptü baba kızının, öptü, öptü...

-Sen ölmeyeceksin kızım.

Uzaklardan siren sesleri geliyordu, far ışıkları tesadüfen odaya girip çıkıveriyordu.

Öylece kaldı baba kız.

-Sen ölmeyeceksin kızım.

Bir müddet sonra şehrin ciğerlerini sökercesine patlayan siren sesleri, ambulans bağırtısı, anonslar yankılanmaya başladı ortalıkta. Depremden itibaren ötmeye başlayan araba alarmları, sinek vızıltısı gibi oldu.

“Su, gaz, elektrik tesisatlarını kontrol ediniz, hasarlıysalar derhal vanaları ve sigortaları kapatınız.”

Şehrin her köşesinden anonslar yapılıyordu:

“Hasarlı binalara eşyalarınızı almak için asla girmeyiniz.”

“Gaz kaçaqları olup olmadığını kokuya dikkat ederek algılayınız. Asla kibrit ya da çakmak kullanmayınız. Gaz kaçağı varsa hemen pencereleri, kapıları açınız, gaz vanasını hemen kapatınız.”

“Artçı sarsıntılara dikkat ediniz, büyük depremlerin artçıları da büyük olur, unutmayınız.”

“Kendinizi evin en güvenli yerinde emniyete alınız, itfaiye ekipleri, akut mutlaka sizi kurtaracaktır. Mahsur kaldıysanız ve telefonunuz varsa 112’yi arayarak yerinizi ve durumunuzu net olarak görevliye bildiriniz, size mutlaka ulaşılabilecektir.”

...

-Sen ölmeyeceksin kızım, anonsları duydun mu?

Küçük kız durgundu nedense, şoktaydı sanki. Baba, sıkı sıkı sarıldı kızına:

-Canım, bitanem, sen ölürsen ben nasıl üzülmem, sen ölürsen ben nasıl yaşarım?

-Üzülme baba, dedi kız, tekrar: “Üzülme baba.”

-Sen beni öldürmeye mi niyetlisin kızım? Nereden çıkarıyorsun öleceğini. Yaşayacaksın gör bak Allah’ın izniyle ikimiz de yaşayacağız.

-İnşallah, babacığım, İnşallah...

Baba, kızını tekrar öptü. Bir bebeği kucağında salladığı gibi salladı kızını, kızıyla birlikte kendisi de sallandı.

“Öleceği, içine mi doğdu acaba?” diye düşündü baba. Bazı insanların ölümüne yakın bir zaman dilimi içinde öleceğini hissedebildiğine dair söylentiler duymuştu. Arkadaşları ile sohbetleri arasında birisi; “Ayan oluyor ve insan öleceğini seziyor.” demişti. Bu, doğru olabilir miydi? “Hayır, kızımın ölmesine izin veremem!”

-Senin kadar güzel, senin kadar akıllı, senin kadar cesur hiç kimse görmedim kızım, sen dünyada o kadar eşsizsin ki anlatamam. Seni canımdan öte seviyorum canım yavrum...

- Ben de seni seviyorum babacığım.

Dışarıda sesler çoğalmış gibiydi. Yardıma gelen olabilirdi:

-Kızım, sen burada bekle, ben aşağıya bir göz atayım, yardım istememiz gerekli, dedi baba.

-Gitme babacığım, bırakma beni.

-Kızım bir bakmam gerekli.

-N’olursun babacığım, bırakma beni, korkuyorum.

-Korkma kızım, hemen döneceğim.

Baba, sırtlarını verdikleri duvarın hemen yanındaki parçalanmış, bir pencereye benzeyen boşluktan göğsünü zemine vererek yine sürüne sürüne geçti. Üzerindekilerin hepsi parçalanmıştı zaten. Amacı sesini duyurabilmek, yardım isteyebilmektir. Kızının ölüm hakkındaki konuşmaları inanılmaz etkilemişti babayı, bir an önce kurtarmalıydı onu. Eğimli zeminden aşağıya doğru oldukça dikkatli bir şekilde ilerledi. Biraz önce, ölüme saniye kala tutunduğu paslı demirlerin hemen üzerine kadar geldi. Aşağıya baktı:

Şehir tam bir enkaz yığınydı. Apartmanların büyük çoğunluğu kumdan kaleler gibi yerle bir olmuştu; sokaklarda arabalar parçalanmış, devrilmiş hatta bazıları alev almıştı; elektrik, telefon direkleri yerde yatıyor, asfalt yollar ikiye bölünmüş, insanlar yönünü kaybeden karıncalar gibi nereye kaçacaklarını bilmeden oraya buraya koşuyorlardı hedefsiz. Işıkları yanıp yanıp sönen ambulanslar, belediye ve polis araçları, gidilebilecek yollarda ağır ağır ilerliyor... Tam bir kıyamet sonrasıydı ortalık, ana baba günüydü...

Bulunduğu yerin hemen altında beton yığınlarının ezdiği arabalar, etrafa dağılan ev eşyaları, kan gölü içinde kalmış cesetleri gördü baba, yakın mesafede üç beş kişinin feryat figan ağlayışlarını duydu.

“Allah’ım sen merhametini esirgeme.”

“Allah’ım kızımı kurtarmalıyım, Rabbim yardım et, yardım et Allah’ım” diye dua etti baba sonra tüm gücüyle bağırды.



-İmdaaaaaat!

-Sesimi duyan var mı? İmdaaaaat!

Aşağıdaki insanlar bu yardım ılığını duymuştu. Fakat hiç kimse, komşu binaya yan yatmış apartmanın altına gelmek istemiyordu.

-Babacığım gel, lütfen, diye seslendi küçük kız.

Tam o sırada bir artçı deprem daha, yeryüzünde krallığını ilan etti.

Yeniden doğmuştu Sevcan Hanım.

-Biz varız!

-İmdaaaaaat!

Dışarıdan yeni bir sual daha geldi:

-Kaç kişisiniz?

-Dört kişiyiz.

-Aranızda yaralı olan var mı?

-Hayır. Yaralı değiliz.

Sorular yönelten sestten hariç bir ses daha yankılandı içeride:

-Sevcaaaaaaan!

-Hikmet?

Gül bahçesine döndü yüzü Sevcan Hanımın, canına can geldi.

-Sevcaaaan! Benim Hikmet!

Yanılmamıştı, eşi Hikmet'ti.

-Çocuklar nasıllar? Sen nasılsın?

-İyiyiz biz Hikmet, Yalnız lütfen acele edin. Boğulmak üzereyiz. Su gittikçe yükseliyor.

Şaşırdı Hikmet Bey.

-Ne suyu Sevcan?

Belediye, ana su borusunu çoktan kapamış olmalıydı. Dehşetle açılan gözleri ve ivcenlikle teori üretmeye çalışan beyniyle düşündü Hikmet Bey.

“Evet, enerjilere depolanan su olabilir.” Diye söylendi kendi kendine Hikmet. En üst katta oturuyorlardı ve güneş enerjilerinden gelen sular, büyük su borularıyla alt katlara dağılıyordu.

-Acele edin Hikmet!

Su, boğazlarını çoktan aşmıştı. Dört kişi de nefes alabilmek için sadece ağız ve burunlarını suyun üzerinde tutmaya başlamışlardı.

-Lailaheillallah Muhammedün resulullah.

Neredeyse çöken üst tavanla birleşmişti su. Zaman, namludan fırlayan kurşun gibi hızlı ilerliyor üzerlerindeki çalışma da tüm hızıyla devam ediyordu ama kendilerine ulaşmaları imkânsız görünüyordu.

Elbette üst beton enkazları kaldırılacaktı fakat bu gidişle boğulan dört kişinin cesedini bulacaklardı.

Su, tavana yapışmış gibi duran elektrik kablolarına kadar geldi.

Sevcan Hanımın aklındaki şüphe yersizdi çünkü ana şebeke kapatılmış, elektrik kesilmişti

çoktan.

-Derin nefes alın! Diye bağırdı çocuklarına, Ayşe'nin yüzünü de kendi yüzüne yanaştırmış, elleriyle kızının çenesinden kaldırarak nefes almasını sağlıyordu Sevcan Hanım.

Tamamen su içinde kaldılar. Artık yapacakları bir şey kalmamıştı.

Suyun içinde kızının ağzına yapıştırdı ağzını Sevcan Hanım, kızının burnunu elleriyle kapadı. Kendi nefesini kızıyla paylaşıyor, onun biraz daha yaşaması için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Ali ve Mehmet de nefesleri kadar yaşayacaktı elbet. Artık ölüm kaçınılmazdı ve salise salise geliyordu.

Ölümlerin en beterlerinden biri de boğularak, bütün hücrelerine kadar suyla dolarak hayata veda etmek derler, Allah kimseye yaşatmasın.

Her bir çocuğu için kadın, ayrı ayrı ölüyordu.

Artçı sarsıntı tüm şehirde etkisini gösterdi.

Ve bir mucize gerçekleşti...

Boğulmaya ramak kala artçı depremlerin, dört can için oluşturduğu bir mucize. Artçı deprem kimileri için ölüm getirirken, Sevcan ve çocukları için hayat getirmişti.

Su çekilmeye başladı. Artçı sarsıntıyla oluşan bir yarıktan aktı su.

Ölüme birkaç saniye kala...

Biraz su yutmuşlardı çocuklar ama olsun, her birinin sağlığı yerindeydi.

-Sevcaaaaaan!

Hikmet'in ortalığı yırtarcasına dalgalanan sesiyle kendine geldi kadın.

-Telaş etme Hikmet, bir şeyimiz yok! Diye bağırdı.

Hikmet ağlıyordu:

-Allah'ım şükürler olsun...

Sevcan Hanım bir "oh" çekti, bahar çiçekleriyle süslenmiş derin, huzurlu bir "oh"...

Her bir çocuğunu ıslak ıslak, gözünde yaşlarla öptü.

Hikmet, eşini ve çocuklarını bir daha göremeyeceğini düşünmüş, kahrolmuştu. Bu nasıl bir acıydı? Aklına Ali ile yaşadığı bir anı düştü: O zaman Ali dört yaşındaydı. Ali'nin küçük ellerinden tutarak mahalle pazarına gitmişti. Çığırkan satıcılar, meyve-sebze kokusu, para alıp verenler, sepetini dolduranlar, ... Pazar sepetini bir eliyle gerisinden sürüyor, diğer eliyle de Ali'nin elinden tutuyordu. Yerli domates almak için bir pazar tezgâhının önünde durmuş, domatesleri poşete doldururken Ali'nin elini bırakmıştı. Pazar, inanılmaz kalabalıktı ve o kalabalıkta Ali bir anda ortadan kaybolmuştu.

İnanılmaz bir telaş, inanılmaz bir korku gelip kalbine bağdaş kuruvermişti Hikmet'in. Pazar sepetini bir köşeye bırakıp onca kalabalığın içinde koşarak aramıştı Ali'yi.

Aklına neler gelmemişti ki?

En başta organ mafyası, çok duymuştu bu tür olayları. Aklına hep Ali'nin elleri, kolları bağlı, ağzı bantlanmış geliyor ve korkuyordu. Kan lekeleri ile kızıla dönmüş bir masada narkozla uyutulmuş oğlunun parçalanışı gözlerinin önünden geçiyor; iri kıyım şerefsiz bir cerrah, elindeki neşterini, elde

edeceği paraları hesap ederek değdiriyordu minik bedene. Karaciğer, akciğer, böbrek... bir bir çıkarılıyor ve masada sadece kanlı bir iskelet, içi alınmış bir ten kalıyordu.

“Allah’ım bu nasıl bir insanlık, vicdansızlık. Bunları yapan insan olamaz.”

Deliye dönüyordu baba, pazarın altını üstüne getiriyor, bakmadık hiçbir yer bırakmıyordu.

Ama yoktu ortada Ali. Zaman geçtikçe umudu da tükeniyordu.

Eve nasıl gidecekti, eşine ne diyecekti?

Tarifi imkânsız bir suçluluk duygusuyla eziliyor, dağ gibi bir vicdan azabı çöküyordu üzerine. Göğsünden fırlayacak gibi atan kalbiyle belki on defa pazarı baştan sona koşmuştu. Kan ter içinde kalmış, ayakta güçlkle duruyordu ve ne yazık ki umudu da yarı yarıya tükenmişti.

“Eyvah, kaybettik çocuğu, gitti...” diyerek, başını önüne eğmiş ağlıyorken.

-Baba, diye bir ses duydu.

Başını kaldırıp yaşlı gözlerle baktı, tam karşısındaydı oğlu.

-Oğlum, canım...

Bin yıldır oğlunu görmemiş gibi, bin yıldır oğlundan ayrıymış gibi, o gül yüzüne hasret kalmış gibi çömeli kucaklamıştı oğlunu, öpmüştü, koklamıştı...

Ömrünün belki de en rezil, en kahredici, en acımasız dakikalarıydı o anlar. Şu an da aynı duygunun çemberi içindeydi.

Profesyonel kurtarma ekibi yan apartmanın asansöründe üç kişinin cesedine ulaşmıştı: Anne, baba ve bir buçuk yaşlarında bir bebek... Deprem, asansörde yakalamıştı onları da. Bebek, gece yarısı ateşlenmiş, bebeğin ateşini düşüremeyen ebeveynler de acile gitmek için evlerinden ayrılmışlar, tam da asansöre binip “sıfır” komutunu verdikleri anda kopmuştu kıyamet...

Arama kurtarma ekibinin her elemanı üzgündü. Asansördeki aileye yardım edememenin acısı içinde geldiler Hikmet’in yanına.

Mahsur kalanlar hakkında bilgi aldılar Hikmet’ten, büyük bir heyecanla anlattı Hikmet:

-Aşağıda eşim ve üç çocuğum var, Allah rızası için kurtarın onları...

-Allah’ın izniyle kurtaracağız, dedi ekipten biri. Ekip üyesinden bir diğeri ise hemen keşfe başladı; beton yığınlarını inceliyor, aşağıya inebilmenin en mantıklı yolunu arıyordu.

-Sizin isminiz nedir?

-Hikmet.

-Hikmet bey, siz buradan aşağıya inin, ayrıca buraya balyoz vurmuşsunuz, çok yanlış...

Bilinçsizce ve bilgisizce yapılan yardım çalışmaları çoğu zaman daha ağır zararlar verirdi, bunu biliyordu Hikmet, ama onları kurtarabilme arzusu aptalca işler yapmasını da beraberinde getirmişti. Ölümcül göçüğe davetiye göndermek gibi bir şeydi Hikmet’in yaptığı.

Hummalı bir çalışma başlatıldı. Asla çöken tavana zarar verilmeyecekti. İnce hesaplar yapıldı; ilk önce kalıntılar temizlendi. Tavandan başka hiçbir şey kalmadı üstte. Tavanın en zayıf noktasından bir delik açıldı ilk önce. El feneri ile aydınlatıldı içeri...

İçerde mahsur kalan dört kişinin gözleri ıpıl ıpıldı mutluluktan, birer deniz fenerleriydi sanki.

İslanmışlardır baştan aşağı, sırlısklamdılar...

İlk önce Ayşe çıkarıldı ölüm çukurundan, sırasıyla Mehmet, Ali ve son olarak da Sevcan Hanım çıkarıldı.

Mutluydular...

Haksız yere infaz edilecek olan bir idam mahkûmunun, idam sehpasından ölüme saniye kala kurtulması gibi... Ve bu mucizevî kurtuluştan sonra insanın içine doğan o huzurla kucakladı eşini Sevcan Hanım, sıcacık, içten... Bütün çocukları sarıldılar babalarına ve bir aile yumağı oldular...

Ölümden kurtulan Sevcan Hanım, etrafına baktığında yeni bir şok dalgasının içinde buldu kendisini. Komşu apartmanlar, çevre apartmanlar yerle bir olmuştu. Gözünün alabildiği her yer harabeye dönmüştü, sokak ortasında çaresizce ölmeyi bekleyen insanların çığlıkları yakıyordu geceyi, ağlayanlar, yalvaranlar, feryatlar...

Kıyametten önce bu sokakta bulunan devasa binaların yerinde şu an sadece enkaz yığını vardı. Küçük tepecikler halinde enkaz yığınları... Site bahçesi tarumar olmuştu; ağaçların altı üstüne gelmiş, yaprakları ve dalları toprağa gömülmüş, kökleri sanki semaya boy atmıştı. Arkadaşlarıyla, komşularıyla çay içtikleri, pasta-börek yedikleri o güzelim kamelyalardan eser kalmamıştı...

Sevinci, mutluluğu bir anda kesildi kadının, eşine döndü:

-Hikmet, ne olmuş böyle?

Aynı üzgün eda ile cevapladı Hikmet Bey:

-Kıyamet koptu Sevcan, kıyamet...

Hemen sağ tarafındaki enkaz yığınına işaret ederek:

-Şurada en sevdiğim arkadaşım Hülya oturuyordu.

Ağlamaya başladı. Tüm komşularını, eşini dostunu bir daha göremeyecek olmanın düşüncesiyle kahroldu. Bu nasıl bir doğa olayıydı ki onlarca yılda yapılan, oluşturulan, emek harcanan ne varsa hepsini de kırk beş saniyede yok edebiliyordu?

Neden önlemini almadılar ki, isteseler alamazlar mıydı?

İnsan gücümüz mü yoktu?

Oysa en genç nüfusa sahip ülkelerin başında geliyorduk, taşı sıkça suyunu çıkaracak boşa gezen onca gencimiz vardı.

Beyin gücümüz mü yoktu?

Dünya biliminin öncülüğünü yapan, her alanda kendisini geliştirmiş, zeki, mesleğine saygısı yüksek onca bilim adamımız vardı.

Hammaddemiz mi yoktu?

Yeraltı zenginliği en fazla olan, medeniyetler beşiği Anadolu'da yaşıyorduk ve her madenden, olması gereken her hammaddeden gereğinden fazla yok muydu?

Çok mu fakirdik? Devletimizin parası mı yoktu?

Devlet olarak çok güçlüydük, devletimizin parası da vardı; hem deprem konusunda herkes elinden gelenin fazlasını yapmaz mıydı?

Japonya'daki bir depremde yıkılan bina sayısı bir elin parmak sayısını geçmeyecek nitelikte iken neden ülkemizde bu tür depremlerde ayakta kalan bina mevcut değildi? Yazık değil miydi onca ölen insana, geride sakat kalan, yetim kalan, evsiz barksız kalan insanlarımıza?

Oysa deprem uzmanları yıllardan beri deprem konusunda uyarılarda bulunmuştu, İstanbul'da büyük bir deprem beklentisi zaten vardı. Ama önlem, hani? Nerde?

Yazık!

Genç kızın ağzı, alttan ve üstten ağır nesnelere sıkıştırılmış gibi açılmıyordu, dudakları sanki birbirine kilitlemişti.

Telefonun diğer ucundan gelen ses suallerle yüklüydü, şaşkıncı dağ kadar, merhamet kadar samimiydi, sıcacıktı...

-Alo? Özlem?

-...

-Lütfen konuş benimle bitanem, sesini duymak istiyorum...

-...

-Konuşamıyor musun yoksa?

-Yusuf, ben bittim, tükendim, dedi Özlem ve telefonu kapattı. Bunu neden yaptı, niçin yaptı kendisi de bilmiyordu. Şu an Yusuf'a o kadar çok ihtiyacı vardı ki... Gel-gitlerin içinde kahır damıtıyordu yüreğine genç kız, zifiri karanlık bir kahır... Kendince, yalnızlığın yaralı bir aşk gibi kucakladığı katran siyahı duyguların umutsuz gölgelerine alışmalıydı artık.

Hani insan, öyle bir an olur da kalbinin "Gitme kal! N'olursun kal!" diyen yalvarışlarına rağmen gitmek zorunda kalır ya, ayaklar yürekten habersiz gizli anlaşma yapmıştır uzak iklimlerle, uzak şehirlerle ve hiçbir sebep onu kalmaya ikna edemez ya... İşte Özlem, öyle bir ruh hali içindeydi.

Kalbi kanıyordu.

Yatağına geçtikten sonra en az yarım saat kitap okumayı alışkanlık haline getirmişti Özlem. Sehpanın üzerine bıraktığı kitabını bulabilme umuduyla etrafına bakındı. Süs olsun diye alınıp okunmadan rafa kaldırılan kitapların sihirli sayfa aralarına papatya ya da gelincik çiçeklerinin saklanması gibi, nişan fotoğraflarından birkaç tanesini saklamıştı son okuduğu romanın içine. Bulmalıydı, mutlaka bulmalıydı. Fotoğraflarına bakmak istiyordu.

Telefon yine çalıyordu...

Kıyametten önce olsaydı, kanatlanmış yüreğiyle açardı telefonu. Hatta çok değil beş altı saat önce en samimi arkadaşı Fulya'ya, nişanlısının kendisini fazla aramadığı konusunda şikâyetçi olmuştu.

Telefon hala çalıyordu...

Ani bir kararla kitabı aramaktan vazgeçti genç kız. Fotoğraflar zaten beynine kazınmıştı: Siyah bir tuvalet içerisindeydi ve ayaklarında gösterişli, uzun topuklu, yeni cilalanmış gibi parlayan bir ayakkabı... Hemen yanında siyah takım elbise içinde nişanlısı. Sağ ellerinin yüzük parmaklarına takılı, kırmızı bir kurdele ile bağlı altın yüzükler, yanlarında gülen yüzler, neşeli gözler...

Beyaz gelinliği, bütün bedenini rehin alan üzerindeki dolabının içindeydi. Uzandı, içi kan ağlaya ağlaya uzandı gelinliğinin aşağıya sarkmış tülüne. Yavaşça kendisine doğru çekti gelinliğini, eline aldı, ağladı. Gözyaşları düştü gelinliğine, ateşten gözyaşları... Asla bir gelinin giymeyeceği, giyemeyeceği talihsiz bir gelinlikti bu.

Telefonun ışığı yine yandı. Aralıksız yanıyordu zaten.

Dudakları titriyordu genç kızın:

-Alo, dedi ve hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamaya başladı, derin bir matem Özlem'in sancılı yüreğini gözyaşları mevsimlerine sürüklüyordu.

Özlem'in matem telefonun diğer ucundaki Yusuf'a kadar uzandı hatta bir kanser hücresi gibi matem, Yusuf'a da sıçradı. İçindeki derin boşlukta hüznün samimi kederlerini yaşadı genç adam.

-Canım, dedi Yusuf. Sonra devam etti konuşmasına: "Senin hüznün benim hüznümdür, senin kederin benim kederimdir. Ben Mevla'ya yeminler ettim; iyi gününde, kötü gününde senle olmak için. Sadece mutlu gününde yanında olursam insanlığımdan şüphe ederim hem sen beni tanımıyor musun? Şu anları beraber atlatalım, n'olursun konuş benimle, kapama telefonunu. Şunu bil ki her ne olursa olsun ve her ne halde olursan ol sen benim gönül verdiğim, helalimsin..."

Özlem, gözyaşlarıyla doldu, taşıtı...

-Annem... dedi, kesik kesik konuşuyordu. "Babam... kaybettim onları Yusuf, kaybettim..."

Genç kız yine hıçkırıklara boğuldu, kelimeler boğazına iri bir lokmaymış gibi takılıp kalıyor, konuşamıyordu.

Yusuf, Özlem'in içinde bulunduğu ruhsal çöküntünün farkındaydı, şu an ürkek ve yaralı bir ceylan gibiydi Özlem. Genç adam, sözlerini dikkatli seçmek zorundaydı.

-Çok üzuldüm canım, unutma ki onlar sadece senin ailen değil benim de ailemdiler, mekânları cennet olsun. Allah'ın takdiri Özlem, acını anlıyorum, acını bütün kalbimle ben de paylaşıyorum ama n'olursun kendini bırakma, biliyorum onlar da senin daha güçlü olmanı isterlerdi. Belki de şu an seni izliyorlar ve zayıflığına çok üzülüyorlardır. Yalvarırım üzme onları çünkü anne babanın ne büyük dileği evlatlarının asla üzülmemeleridir, dedi Yusuf.

Özlem, ikna olmuş gibiydi. Haklıydı Yusuf. Annesi kendi hayatını hiçe sayıp yanına kadar sürünerek gelmişti. Niçin? Elbette kendi hayatından çok evladının hayatını düşündüğü için.

Genç kız, telefonunu elinden bırakmadan, beyaz gelinliğini annesinin üzerine örttü. "Gelinliğim sana kısmetmiş anneciğim, kefenin olacakmış, senin üzerini örtmek için kullanacakmışım..."

İki üç dakika öncesine göre daha sakindi, daha kararlıydı, kurtulmalıydı buradan. Evet, annesi de bunu istemişti.

Yusuf telefonda:

-Beni bırakma Özlem, beni bırakıp gitme... Orda mısın?

-Evet Yusuf, buradayım.

-Meraklandırдың beni.

-Biraz işim var Yusuf, birkaç dakika sonra arayabilir misin?

Telefonu kapattı, kararlıydı Özlem, kurtaracaktı kendisini bu kapandan. Dolaptan ayrılan kalın bir tahta parçasını aldı eline, kaldıraç yapıp üzerindeki ağırlıktan kurtulmaktı amacı. Bir beton parçasını sürükledi, üzerine dolabın altına yerleştirdiği tahta parçasını ucunu yerleştirdi. Tüm gücüyle yüklendi, hafiften kalktı dolap ama kaldıraç görevi yapacağını umut ettiği tahta parçası "çat" diye bölündü ikiye. Oysa bunun işe yarayabileceğini düşünmüştü.

Telefonun ışığı tekrar yandı. Açtı telefonu genç kız;



-Özlem?

Yusuf'un sesi geldi:

-Alo, Özlem?

-Buradayım.

-Neden kapattın telefonu?

Ümitsizdi ses tonu genç kızın:

-Üzerimdekileri kaldırabileceğimi düşünmüştüm, ama başaramadım.

Yusuf şaşkın:

-Üzerimdekileri mi? Enkaz altında mı kaldın Özlem?

-Evet. Kıpırdayamıyorum.

-Anladım

-Ne yapacağım Yusuf, nasıl kurtulacağım buradan?

Tekrar ağlamaya başladı Özlem, içindeki umut ışığı bir yanıyor bir sönüyordu.

-Sakin ol hayatım, oradan İnşallah kurtulacaksın.

“Bir yerde sıkışıp kalmak, hareket edememek... Allah'ım ne kötü.” Dedi içinden Yusuf.

Özlem'e belli etmedi ama sanki üzüntüden on yaş birden yaşlanmıştı. Özlem'i gözlerinde canlandırdı, beton yığınları altında düşündü nişanlısını. Yandı yandı yüreği, kor oldu...

-Kaldıraç, dedi Yusuf.

-Denedim, olmadı.

Sessizce ağlamaya başladı genç kız, bu defa hıçkırılmıyordu.

-Özür dilerim Yusuf, telefonu kapamalıyım, dedi.

Karşıdan gelen sesin ikna edici tılsımına kulak asmadı, kapadı telefonu. Sanki her şeyi kabullenmişti, “Ölümse ölüm.” Dedi içinden: “Bundan sonra yaşasam ne yazar, yaşamasam ne... ?”

Biteviye ağlıyordu Özlem, annesinin üzerine örttüğü beyaz gelinliğine dokundu, okşadı onu, bir kedi okşar gibi okşadı...

“Kısmet.” Dedi içinden: “Kısmet.”

Göğsündeki acı gittikçe artıyor, acıdan çok umutsuzluğu yıkıyordu genç kız. Dışarıdan bağrışmalar, çağrışmalar, ahlar vahlar, feryat figanlar bir kuş kanadı gibi süzülüp kulağına kadar geliyordu.

“Ölsem yeridir.” Dedi içinden “Ölsem zamanıdır.”

Oysa daha yaşamadığı hayalleri vardı, yazamadığı şiirleri, yazmak isteyip de bir türlü yazmaya fırsat bulamadığı hikâyeleri... Hatta Yusuf'la bir olup bir şiir kitabı çıkaracaktı. Yazmış olduğu onlarca şiirlerini düşündü. Lise son sınıf öğrencisi iken “Deprem” konulu bir şiir yarışmasında birinci olmuştu. Nasıl başlıyordu şiiri:

Deprem bölgesinde yaşıyoruz

Bu bizim gerçeğimiz  
Kıyamete her an  
Hazırlıklı olmak zorundayız.

Kopmadan önce zelzele  
Önlemini almalıyız el ele.

Sağlam olsun binalarımız  
Asla yıkılmasın yuvalarımız  
Son pişmanlık fayda vermez  
Hem kaybeder hem ağlarız.  
Kopmadan önce zelzele  
Önlemini almalıyız el ele

Zindan olur hayat bize  
Zarar gelir sevdiklerimize  
El gider, kol gider, can gider  
Ölüm takılır kalbimize

Kopmadan önce zelzele  
Önlemini almalıyız el ele

...

“Acaba önlemini alabildik mi?”

Kendi sorusuna yine kendi cevap verdi genç kız: “Hayır, önlemini alamadık; ne devlet, üzerine düşeni yaptı ne de biz...”

Sağlam değildi binalar. Müteahhitler üç kuruş para için demirden çalıyordu, çimentodan, kumdan, taştan çalıyordu. Binlerce, yüz binlerce kişinin hayatını hiçe sayıyorlardı, vicdansızlar. Bunca insanın hakkını nasıl ödeyeceklerdi? Ahi ret’te hepsinin yakasına yapışmaz mıydı, hesap sormaz mıydı onlardan tek tek?

“Acaba o müteahhitlerin evleri de yıkılmış mıdır?” diye düşündü Özlem.

Telefonun ışığı sürekli yanıyordu.

“Yıkılmamıştır, kendi evlerini inşa ederken malzemedен çalmazlar...”

“Hepsini ibret-i âlem olsun diye asacaksın.”

Devamlı mavi ışığı yanan telefonun yeşil tuşuna bastı.

-Özlem, seni çok seviyorum, bırakma beni, beni bırakma, dedi Yusuf, ağlıyordu.

Genç kız:

-Bacaklarımı hissetmiyorum Yusuf, dedi.

-Uyuşmuştur...

-Hayır, uyuşmuş olsaydı anlardım. Neden beni anlamak istemiyorsun Yusuf? Ben bu şekilde yaşayamam.

Kararlıydı Yusuf:

-Her haline razıyım aşkım, bacaklarını kaybettiğini ima ediyorsan sana söz veriyorum bacakların olurum, kollarımı kaybettim diyorsan kolların olurum. Sırtımda taşıyım seni, ne olur beni bırakma. Şu yalancı dünyada senden başka kimi var benim? Sen benim her şeyimsin. Sana olan aşkımı bilmiyormuş gibi davranma...

Sakinleşmişti Özlem. Güzel sözcükler serin bir bahar sabahı gibi doluvermişti yüreğine. Kalbinin kırılan gülleri kanatlanmıştı yeniden...

-Çok iyisin Yusuf.

-Hayatımın en güzel günlerini seni tanıdıktan sonra yaşadım ve seninle kuracağımız yuvanın hayaliyle yaşıyorum hep. İnşallah mutlu, huzurlu yuvamız olacak...

-İnşallah.

-Özlem, güçlü olmalısın şimdi, bizim için güçlü olmalısın.

İnanmaya başlamıştı Özlem:

-Güçlü olacağım Yusuf, bu cehennemden kurtulacağım.

-Elbette kurtulacaksın.

Artçı depremle sarsıldı şehir.

-Özlem?

Ağır kalıntılar altında sıkışan genç kızın üzerine tozlar, beton parçaları dağıldı yine. Tozlu kirpikleri yeniden tozlara kurban gitti. Gözlerini yaktı tozlar, sımsıkı yumdu gözlerini... Göz kenarlarından yaşlar akıyor, tozlu gözyaşlarını elinin tersiyle, parmaklarıyla silmeye çalışıyordu. Gözlerini yavaş yavaş açmaya çalıştı, küçük zerrecikler, cübürler gözlerini acıtıyordu...

Acılar içinde açtı gözlerini genç kız.

Gözlerini açmasıyla, hemen üzerindeki ayna kırığının, çerçeveden kopması bir oldu.

Yıldırım gibi düştü ölüm!

Bir baltanın keskin yüzünün, sert ağaç gövdesine inmesi gibi indi ayna parçası...

Genç kızın, biraz önce zorla açabildiği gözleri, kendiliğinden kocaman oldu... İri iri açıldı, karanlığı örseliyor gibi, aydınlatıyor gibi karanlığı...

Ayna parçası, Azrail'in nefesiyle geldi, Özlem'in narin, o tozlu boğazına saplandı. Kesildi şah damar, gırtlak... Kan fişkirdi, koyu koyu kan aktı tozlu zemine... Toza karıştı kan, kızıl kızıl... Ilık kan aktı, aktı...

Özlem'in elinde sıkı sıkı tuttuğu telefon düştü kan gölünün içine.

-Özleeeem! Konuş benimle.

-...

-Özleeeemm!

-...

-Bir şey mi oldu? Anlat hadi...

Genç kız, ölümün gizemli sığınağına, yüreğinde umutlarıyla, hayalleriyle koştu; isteksiz, duygusuz koştu, yaşamayı seçmişken, hayallerini sevmişken koştu...

Kan, beyaz gelinliğe kadar ulaştı, beyaz gelinlik bir sünger gibi emdi kanı, kıpkırmızı oldu.

Anne, kızıl gelinliğin altında cansız bedeniyle ağlıyor gibiydi; sanki bir ağıt da tutturmuştu. Hemen orada, gencecik yaşında hayata gözlerini yuman güzel kızı için bir ağıt:

Beyaz gelinliği kana bulandı

Ölüm geldi boynuna dolandı

Yirmi yaşında depreme yakalandı

Kızımın sonu ölüm oldu.

Ah deprem vah deprem

Ettin beni verem

Henüz gelin olmadan

Kızımı aldın elimden

...

Büyük depremlerin artçıları da büyük olurdu. Aslında baba, bunu biliyordu ama sesini duyurması da şarttı. Telefonu yoktu, mecburdu buna.

Kızının sözleri geldi, kulağının içinde yankılandı: Avazı çıktığı kadar bağırdı bu ses, tüm evrenden, uzay boşluğundan bile duyuldu.

“Ben ölürsem üzülme baba.”

“Ben ölürsem, üzülme...”

“Ben ölürsem...”

Kız çocuğu neden bunları babasına söylemişti? Ölüm, insanın içine doğabilir miydi? Elbette takdir Allah'ındı.

...

Artçı sarsıntının etkisiyle aşağı doğru sürüklendi baba. Bir film şeridi gibi hayatı geçti gözlerinin önünden: Annesini, babasını düşündü, onlara yakışır bir kişi olmuş muydu acaba? İçkisi yoktu, kumarı yoktu, ekmeğine haram karıştırmamış, kimsenin hakkını yememişti, elinden geldiği kadar etrafındakilere yardımcı olmuş, verdiği sözleri tutmuş, kimseyi aldatmamıştı, iki yüzlülük yapmamış, hatta karıncayı bile incitmemişti, imanlıydı, inançlıydı...

“Annem, babam, ikinizin de ellerinizden öperim.”

Sonra eşi geldi gözlerinin önüne; ilk görüşte aşkla sevmişti onu, utangaç, mahcup halini sevmişti... Her ailede olduğu gibi sıkıntılı günler de yaşamışlardı, bazen tartışmışlar, kavga etmişler, boşanmaya karar vermişler sonra tekrar bu karardan vazgeçmişlerdi. Kurulan bir yuvayı sonlandırmak günahtı, her ikisi de aynı düşüncededeydi. Evliliğin tadıydı tuzuydu tartışmalar...

“Kızım” kelimesi çıktı dudağından babanın, ses tonu insanın yüreğini bin parçaya bölecek kadar içliydi.

“Kızım.”

Gitmek isteyip de gidemediği, yapmak isteyip de yapamadığı işleri düşünmedi bile, aklına bile getirmedi. Oysa o kadar çok hayali vardı ki ve büyük çoğunluğunu da gerçekleştirememişti. Mesela bir dijital fotoğraf makinesi alıp dağ dağ, ova ova gezerek farklı çiçeklerin resimlerini çekmek...

“Kızım!”

Beyninde kocaman bir umut, bir soru, bir yakarış, bir yalvarış, bir tutunuş, bir yangın vardı; kocaman bir sevda, sonsuz bir duygu, sonsuz bir kaygı: Kızı...

“Kızım!”

Ne olacaktı kızı? Şimdi oracıkta, tek başına, biçare... Ne yapıyordu, ne düşünüyordu?

“Kızım!”

Şimdi aç sırtlan yatağında savunmasız bir ceylan yavrusuydu kızı; elleri, kolları bağlı, yaralı bir ceylan yavrusu...

Hayatta kimsesi olmayacaktı; kim tutacaktı ellerinden, düştüğü an kim kaldıracaktı, ağladığında

kim gözyaşlarını silecekti, kim teselli edecekti onu? Mutlu bir anı olabilecek miydi, olsa bile kim paylaşacaktı mutluluğunu? Hiçbir insan evladı; anne gibi, baba gibi olabilir miydi? Mümkün müydü?

“Kızım!”

“Canım yavrum benim, bir baba olarak görevimi en iyi şekilde yapmaya çalıştım. Aslına babalık bir görev değil; karşılıksız sevgi, sabır ve özveri üçgeninden oluşan sorumluluk duygusudur. Sorumluluğumu, elimden geldiği kadar kusursuz yerine getirmeyi istedim hep ama hatalarım olduysa, üzdüysem seni özür dilerim. Dünyada üzmemi istemediğim nadide insanlardan birisin kızım, canım yavrum.”

Bir anda boşlukta buldu kendisini baba.

Artçı sarsıntıyla apartman biraz daha eğimini arttırmıştı. Eğimin artmasıyla baba dengesini kaybetmiş, boşluğa kayıvermişti.

İlk oluşan şiddetli zelzele ile apartmandan kopan beton yığınlarının üzerine düştü baba, bütün kemikleri un ufak oldu... Başından, boynundan, kulağından, ağzından, kırılan uzuvlarından kan aktı kızıl kızıl, bedeninin etrafında birikti...

Birkaç saniye sonra yukarıdan buzdolabı düştü yanına, ardından duvar parçaları, cam kırıkları yağmur gibi yağdı üstüne.

“Kızım!” diye geçirdi aklından.

“Sıkı tutun, sakın düşme.”

Üşüdü birden, buz gibi oldu bedeni.

Havada, gecenin siyahında bir karartı gördü, yıldırım gibi aşağıya, yanı başına akıyordu... Saçlarını rüzgâr uçuruyordu karartının. Hemen tanıdı: “Kızım!” dedi içinden “Kızım, canım, sen nereye?”

“Sen daha çocukluğunu yaşamadın, baharını yaşamadın, bu acelen ne yavrum? Oldu mu şimdi, yakışır mı sana kefen, güzel kızım?”

Yerinden kalkmak istiyordu baba, havada tutmak istiyordu onu. Yakalamalıydı... Parmaklarını bile oynatması mümkün değilken nasıl ayağa kalkabilirdi?

Düşen bir melekti, kanadını takmayı unutan bir melek...

“Küt” diye bir ses geldi kulaklarına babanın.

Babasının otuz santim kadar ilerisine düştü melek. Küçük bedeni kanlar içinde kaldı, gözlerinde hala yaş vardı.

Baba öldü, baba bir daha öldü, baba yeniden bir daha öldü...

Kızının yaşlı gözlerine baktı... Küçük burnundan, ağzından kan aktı ılık ılık, uzun saçları kan oldu kızın. Kulaklarından boşanıverdi kanlar...

Saçları kızıl kan...

Ilık kan alnından sızıyor, ağzına doluyor ve boşalıyordu ağzı, köpük köpük kan...

Kanlı dudaklarını kıpırdattı kız, babasının gözlerine bakarak.

Baba okudu dudaklarındaki mesajı kızının:

-Seni seviyorum babacım.

“Kurban olurum sana güzel kızım, ben seni milyon kat seviyorum. Bin canım olsa binini de versem sana az gelir aşkım”

-Ben de seni seviyorum aşkım, canım, gülüm, balım...

Kanlı gözlerle baktılar birbirlerine, bu bakışta neler yoktu ki? Hiçbir kalemin yazamayacağı, hiçbir şairin anlatamayacağı manalar, gizemler, duygular... Hiçbir kitap, hiçbir resim, fotoğraf bu bakışlardaki anlamı ifade edemezdi...

İkisi de gülümser gibi oldu.

Gülümsemeler yarım kaldı yanaklarında.

İki ruh aynı anda ayrıldı bedenlerinden...

Buzdolabı paramparça olmuştu ve yarım metre kadar ilerilerinde enkazın içine gömülmüştü.

“Tam da bozulacak vakti buldun buzdolabı.”

Çok geçmeden destek konumundaki apartman da çöktü, onun çökmesiyle on bir katlı ölüm apartmanı da iki cansız beden üzerine büyük bir gürültüyle yığılıverdi...

# 1999 GÖLCÜK DEPREMİ

Gölcük Depremi; büyüklüğü, şiddeti, etki alanının genişliği, can kaybı ve sebep olduğu maddi kayıplar açısından 20. yüzyılın en büyük depremlerinden biridir.

17 Ağustos 1999 sabahı, saat 03.02'de gerçekleşen Kocaeli-Gölcük merkezli deprem Mw ölçeğine göre 7,5 büyüklüğündedir.

İllere göre bu depremde kaybettiğimiz kişi sayısı:

BOLU: 270

BURSA: 268

İSTANBUL: 981

KOCAELİ: 9.477

SAKARYA: 3.891

YALOVA: 2.504

ZONGULDAK: 3

Toplamda 17.480 kişi bu depremde hayatını kaybetmiştir. Bu rakamlar resmi raporlara göre verilmiştir. 2010 yılında yayınlanan Meclis Araştırma raporunda ise can kaybı 18.373 kişi olarak değiştirilmiştir.

Resmi olmayan bilgilere göre ise 50.000 civarında ölüm, 100.000 civarında yaralı, 133.683 çöken bina ile yaklaşık 600.000 kişi evsiz kalmıştır.

17 Ağustos Gölcük Depremi, ülkemizin yakın tarihini derinden etkileyen en önemli doğal afetlerinden biridir.